

L. VII.
1909

BOGOLJUB

Št. 8.
Avgust

cerkven
list

za
Slovence



Izhaja začetkom vsakega mesca.

Uredništvo in upravništvo
je v Ljubljani, v Katol. tiskarni.

Stane na leto 1 K 60 vin.

Za Nemčijo 2 K 8 vin.

Za Ameriko (brez ameriške priloge)
in za vse ostale kraje 2 K 60 vin.

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani Stritarjeve ul. 2

Podružnice

Spljet, Celovec

:: in Trst ::

Delniška glavnica

:: K 3.000.000. ::

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje po čistih

4¹/₂ 0

Kupuje in prodaja srečke in vse vrste vrednostnih papirjev po dnevnem kurzu.

Podružnice

Spljet, Celovec

:: in Trst ::

Rezervni fond

:: K 300.000. ::

Ivan Kregar

pasar in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Elizabetna cesta št. 5

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po vzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja Čeb a š e k a izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu. 2796

Zastonj

torej brezplačno dobi vsak človek v lekarni Trnkóczy poleg rotouža lepo tiskano deset zapovedi za kmetovalca; tudi po pošti se brezplačno razpošiljajo. 3258 12-1

Najsigurnejša prilika za štedenje!

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrov. zadr. z omejenim poroštvom, Kongresni trg 19 sprejema vsak delavnik od 8.—12. ure dopoldne hranilne vloge ter jih obrestuje

po **4¹/₂ 0**

to je: daje za **100 K 4 K 50 h na leto**. — Druge hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje prekinilo. Rentni davek plača hranilnica sama.

Kanonik Kalan Andrej, l. r., predsednik
2797 Kanonik Sušnik Janez l. r., podpredsednik.
Dr. Franc Dolšak, zdravnik v Ljubljani, podpredsednik.



S. Benisch

Največja češka tvrdka za nakupovanje **cenega posteljnega perja!**
 1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšega 2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prсни puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankingblaga, **1 pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K: **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju, od 12 K više franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in franko vrnitev dopuščena, za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko. 15-2

Naznanilo.

1707 3-1

Zaradi posebno ugodnega priložnostnega nakupa konkurzne mase je spodaj podpisana tvrdka v položaju oddajati čuovito cenó, dobro, pristno, barvno, solidno blago. V svojo korist se prosi z naročilom hiteti. 1000 m čipkastih zastorov 100 cm široki prej K 1—, sedaj 44 v, boljši K 1'40, sedaj 65 v m; 800 m modrikastega blaga, svilen, prej 90 v, sedaj 50 v m; 800 m dvonitkastega modrega platna za predpasnike prej 85 v, sedaj 65 v; 1000 m krasnega modnega perilnega blaga, svetle in temne barve, prej 85 v, sedaj 50 v. Lepega satina v vseh barvah in vzorcih prej K 1'10, sedaj 78 v.

600 m gladke volnine 120 cm široke v vseh barvah prej K 1'90, sedaj K 1'10, še lepše prej K 2'90, sedaj K 1'90.

500 m modernega pepita blaga, veliko in majhno karirano, 120 cm široko, preje K 1'95, sedaj K 1'15.

Krasna šotska volnina za bluze in otroške obleke 120 cm široka preje K 1'85, sedaj K 1'15.

300 lepih modernih volnenih krit v vseh velikostih, preje K 6'50, sedaj K 4'50, še lepše preje K 9—, sedaj K 5'75.

320 pomladnih bluz, svetle in temne, preje K 3'20, sedaj K 2'30, čisto fine, preje K 6—, sedaj K 4'50.

1000 lepih damskih pasov, črnih, preje K 1'50, sedaj 98 v.

Krasne čisto židane damske gumaste pasove v vseh barvah preje K 3'50, sedaj K 1'35.

540 gospodinjskih predpasnikov, široki in trpežni, preje K 1'30, sedaj 90 v, isti zelo težki dvojni, preje K 1'90, sedaj K 1'30.

Ženske srajce iz dobrega vojaškega platna, okrašene s čipkami, preje K 1'95, sedaj K 1'30.

350 damskih srajc iz vojaške tkanine, z vezanim nadplečnikom, preje K 2'70, sedaj K 1'45.

420 parov trpežne ženske nogovice, preje 75 v, sedaj 45 v, še boljše 60 v. 380 parov kratkih nogavic, prej 60 v, sedaj 35 v.

Krasen židan pajčolan vseh barv, preje K 1'90, sedaj K 1'35.

Dobre domače čevlje za gospode in gospe, preje K 1'50, sedaj 90 v.

460 brisač za vsako porabo, preje 60 v, sedaj 35 v, boljše preje 75 v, sedaj 45 v.

1000 m tirolskega platna, preje 65 v, sedaj 44 v, boljšega 52 v.

Močno raskav, kmečko platno, preje 80 v, sedaj 55 v.

Krasno rumburško platno 82 cm široko, preje 85 v, sedaj 55 v.

Teško, 150 cm široko kmečko platno, preje K 1'95, sedaj K 1'35, isto 140 cm široko K 1'50 meter. Dober

oksford za srajce, 1000 m, preje 70 v, sedaj 45 v met., zelo težek preje 95 v, sedaj 60 v.

Težke preproge za omare, dobro povoiščeno platno, lepo rožasto 115×70 cm, preje K 2'90, sedaj K 1'70.

400 lepih buretnih garnitur za dve postelji, en namizni prt, preje K 13—, sedaj K 9—.

300 močnih pis. zastorov preje K 3'80, sedaj K 2'80.

650 m preprog, preje K 1—, sedaj 60 v meter, boljše preje K 1'30, sedaj 95 v meter.

900 ducatov dobrih barvastih žepnih robcev, preje K 1'90 pol ducata.

350 kosov zarobljenih belih rjuh brez šiva, preje K 3—, sedaj K 1'50, zelo težke iz tirolskega platna, preje K 3'0, sedaj K 2'60.

Poletne flanele, posteljne prevleke, lepo pisane, preje K 4'50, sedaj K 2'70.

5000 velikih klopčičev dobre pletilne volne v vseh barvah, prej 20 v, sedaj 10 v klopčič. 800 vel. povesev pletilne volne v vseh barvah, preje 58 v, sedaj 40 v. 350 ducatov finega vijoličastega mila vseh dišav, preje pol ducata K 1'10, sedaj 72 v. Lepe velike torbe za nakupovanje z ročajem, preje K 2'10, sedaj K 1—.

Krasne pomlad. rute za na glavo, svetle in temne, preje 68 v, sedaj 45 v. Lepe polsvilnate rute za na glavo vseh barv, preje k 5'90, sedaj K 2'30. Iste čista svila, preje K 5'80, sedaj K 4'20.

Kompletne velike lovske srajce vsake vratne širine, preje K 1'60, sedaj 98 v, iste z dvojnimi prsi, preje K 1'90, sedaj K 1'10. Lepe turistovske srajce iz flanele in cefirja, preje K 3—, sedaj K 1'70, še lepše K 2'20. Iste za dečke K 1'10. Dobre močne srajce vseh vratnih širin, preje K 3'50, sedaj K 2'30, s težkimi gubami 50 v več.

Moderni dobri ovratniki vseh vratnih širin preje 40 v, sedaj 26 v. Zelo trpežne naramnice preje K 1'20, sedaj 70 v, še boljše 98 v. Zajamčeno dobre srajce iz oksforda za gospe, boljše, preje K 2'10, sedaj K 1'35, boljše K 1'85. Dobre spodnje hlače iz gradla, bele in barvaste, preje K 1'90, sedaj K 1'10, iz zelo težkega blaga K 1'58. Dobre zgornje hlače za vsako porabo, preje K 5'90, sedaj K 3'90. Lepe otročje obleke iz dobrega peril. blaga, 1. vel. K 1'40, z zvišanjem 30 v.

250 lepih deških matroznihih oblek 1 vel. K 1'95 z zvišanjem 40 v. Lepe čepice za deklice in dečke, preje K 1'30, sedaj 78 v. Moderne čepice za gospe, preje K 1'30, sedaj 70 v.

Od teh tu navedenih reči se vzorci ne morejo poslati, vendar se nepovoljno brez napake zamenja. Navzlic teh čudovito nizkih cen dobi vsak kupec, ki kupi za več kot 10 K, lepo praktično darilo.

Pošiljatve nad 20 K se pošiljajo stroškov proste.

„Kaufhaus zur Südbahn“ Grädec, Annenstrasse št. 68.

Ceniki zastoj in poštnine prosto.

Prosi se za natančen in razločen naslov.

Mesečni koledar za avgust 1909.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti
		Ijublj. škof.	lavant. škof.	
1 Ned.	9. pobink. Vezi sv. Petra, apost.	Tunice.	} Mozirje. Luče. Novaštitfa. Sv. Martin. Sv. Mihael.	
2 Pond.	Alfonz Lig. (Porcijunkula.)	Ribnica.		
3 Torek	Najdenje sv. Štefana.	Ljublj. Marijan.		
4 Sreda	Dominik, spozn.	Sv. Ožbolt.		
5 Četrtek	Marija Devica Snežnica.	Gora p. Sodražici.		
6 Petek	Gospodovo spremen. na gori.	Predoslje.		
7 Sobota	Kajetan, spoz.; Donat, muč.	Sv. Jakob ob Savi.		
8 Ned.	10. pobink. Cirijak in tov. muč.	Polica.	} Nazarje. Ptuj. Hiralnica. Sv. Peter in Pavel. Sv. Urban. Hajdinja. Vurberg. Sv. Andr. v Sl. g. Sv. Lovrenc.	
9 Pondelj.	Roman, muč.; Afra, muč.	Götteniz.		
10 Torek	Lavrencij, mučenec.	Raka.		
11 Sreda	Kristófor, muč.; Suzana, dev.	Janče.		
12 Četrtek	Klara, devica.	Gozd.		
13 Petek	Hipolit in Kasijan, muč.	Dobovec.		
14 Sobota	Margarita, dev. muč.	Ljublj. Lichtenth.		
15 Ned.	11. pobink. Vnebovzetje D. M.	Polje.	} Sv. Marka. Sveta Marjeta. Polenšak. Rogatec. Sv. Križ p. Slat.	
16 Pondelj.	Rok, spoznavavec.	Dolenjavas.		
17 Torek	Liberat, Sibila, Benedikta.	Ribno.		
18 Sreda	Agapit, muč.; Helena, kralj.	Št. Lorenc ob Tem.		
19 Četrtek	Ludovik Toles., škof.	Cerklje p. Kranju.		
20 Petek	Bernard, opat.	Žalina.		
21 Sobota	Ivana Franciška, vdova.	Mekinje.		
22 Ned.	12. pobink. Joahim, oče D. M.	Trebnje.	} Sv. Križ p. Slat.	
23 Pondelj.	Filip Benicij, spoznav.	Koprivnik.		
24 Torek	Jernej, apostol.	Št. Jernej.		
25 Sreda	Ludovik, kralj.	Goričica.		
26 Četrtek	Cefirin I., papež.	Zgornji Tuhinj.		
27 Petek	Prenos teles sv. Moh. in Fort.	Dole.		
28 Sobota	Avguštin, škof.	Struge.		
29 Ned.	13. pobink. Angeli varih.	Stoplče.	} Sv. Ema. Sv. Peter v M. s. Kostrivnica.	
30 Pondelj.	Roza Limanska, dev.	Brdo.		
31 Torek	Rajmund, spozn.; Izabela.	Višnja gora.		

Odpustki meseca avgusta 1909.

1. **Nedelja. I. v mesecu.** Udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega popolni odpustek proti navadnim pogojem, danes ali pa I. petek. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje in onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

2. **Ponedeljek. Porcijunkula.** Od včeraj, dne 1. avgusta popoldne, pa do danes, dne 2. avgusta zvečer dobe v redovnih cerkvah sv. Franciška vsi verniki popolni odpustek tolikokrat kolikorkrat obiščejo cerkev in tam molijo v namen sv. očeta. Odpustek se more darovati tudi dušam v vicah. — Izpoved se lahko opravi še v četrtek 29. julija; sveto obhajilo pa se mora prejeti ali v nedeljo 1. avgusta, ali pa v ponedeljek 2. avgusta. Onim, ki hodijo k izpovedi vsak teden, za porcijunkulo ni treba posebe hoditi k izpovedi.

5. **Četrtek. I. v mesecu.** Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski, oziroma farni cerkvi.

6. **Petek. I. v mesecu.** Popolni odpustek vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premissljujejo dobrotljivost presvetega Srca Jezusovega in molijo v namen svetega

očeta; udje bratovščine presv. Srca Jezusovega dobe popolni odpustek proti navadnim pogojem.

12. **Četrtek. Sv. Klara.** Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi, oziroma v farni cerkvi.

15. **Nedelja. Veliki Šmaren.** Popolni odpustek: a) tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi; b) udom bratovščine presvetega Reš. Telesa, kakor 5. dan t. m.; c) udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega v bratovski cerkvi, izpovednik more namesto obiska v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; d) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom rožnovenške bratovščine v katerikoli cerkvi; f) udom škapulirske bratovščine karmelske M. b. in žalostne M. b. v bratovski ali farni cerkvi; onim ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom bratovščine prečist. Srca Marijinega; h) udom družbe krščanskih družin; i) Marijinim družbam; j) udom bratovščine za uboge duše v vicah.

16. **Ponedeljek. Sv. Rok.** Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

19. **Četrtek. Sv. Ludovik, škof.** Tretjerednikom popolni odpustek, kakor 16. dan t. m.

25. **Sreda. Sv. Ludovik.** Tretjerednikom vesoljna odveza.

29. **Zadnja nedelja v mesecu.** Popolni odpustek tistim, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.



Tri velike malenkosti.

2. Glasna molitev v cerkvi.

Kakor slišimo, so našo razpravo o treh velikih malenkostih mnogi prav z veseljem sprejeli. To je nekaj praktičnega, so rekli, in nekaj potrebnega. Nekateri duhovniki so članek o poklekovanju pred Najsvetejšim ljudstvu prebrali. In seveda ni napačno, če se spisi, ki zadeva'o vse ljudstvo, ljudem priobčijo; ker »Bogoljubovi« nauki in lepi nameni se bodo le potem v polni meri izpolnili, če pridejo med vse ljudstvo.

In gotovo, če je kaka stvar vredna, da se ljudem priporoča, je spoštovanje, ki ga skazujemo večnemu Bogu, v naši sredi bivajočemu, s tem, da se mu ponižno do tal priklonimo. Zares: vere dignum et iustum est, aequum et salutare — kakor mašnik v predglasju poje — vredno in pravično, spodobno in zveličavno je, neskončnemu Bogu izkazati to malo počesčenje, da pred njim do tal poklekne. Ali bi bilo preveč, če bi se pred njim vrgli na tla in poljubili sveto zemljo, na kateri stoji On, neskončno Veličastni? In tako nekateri tudi delajo. Če se pa to od ljudstva vobče ne more zahtevati, — to, da koleno pošteno vpognemo, ta malenkost gotovo ni prevelika in ne pretežka; to je, kakor rečeno, najmanj, kar moramo Bogu časti dati. In kdor tega ne spravi skupaj, ta pred vsem ljudstvom daje sebi žalostno spričevalo, da ima slabo vero, da se ne zaveda, s kom ima v cerkvi opraviti.

Zato rečemo še enkrat: **Delajmo z vsemi močmi in povsod, da se ta navada vpelje splošno med našim ljudstvom!**

Zdaj pridemo do druge malenkosti: **glasna molitev v cerkvi.**

Ko pri nas v cerkvi duhovnik odmoli polovico očenaša ali češčenamarije, in čaka, da bo zdaj ljudstvo poprijelo in zmolilo drugo polovico do konca, — tedaj pa nastane po cerkvi tihota ... sliši se k večjemu malo mrmranja, ki pa pojenjuje vedno bolj in bolj.

Ta navada je 1. nespodobna, 2. nespodobna.

Prvič: **nespodobna.** S tem da duhovnik odmoli na glas prvo polovico, pozove vernike, naj drugo polovico odmolijo oni, — razume se, na ta način, kakor je molil on, to je: glasno. Na ta poziv pa ni primerne odgovora (odgovora). Pregovor pravi: »Kakor se v gozd kliče, tako iz njega odmeva.« Ta pregovor je resničen; če pa velja za povsod, zakaj bi ne veljal pri molitvi? — Drugi del kake molitvice, ki jo je nekdo drug pričel, drug jo pa zopet nadaljuje, imenuje cerkev **responzorije**, to je slovensko **odgovore**. Kakor se pa nagovarja, tako se navadno odgovarja. Responzorij se moli, oziroma se poje vselej z enakim glasom, enakim tonom, enako melodijo, kakor prvi del molitve (verzikel); kar je gotovo

popolnoma naravno in primerno. Če bi mi koga nagovorili, on bi nam pa ne dal odgovora ali bi samo nekaj zamrmral, bi mu rekli, da ne zna dostojnosti ali manire. Duhovnik pa tudi v cerkvi nagovori, pozove vernike, kakor bi hotel reči: zdaj se pa vi oglasite! — na ta poziv ali nagovor pa ne dobi primerne odgovora, kvečjemu malo mrmranja. In to se nam ne zdi spodobno.

Drugič je to nespodobno. V cerkvi je močno v navadi ta način molitve, da se molilci menjavajo in vrsté: eden ali ena stran začne, druga nadaljuje. To se imenuje tudi: moliti v koru ali v zboru. Zakaj pa tako? Zato da drug drugega spodbujajo, v nemajo, pozivljajo k goreči molitvi. Ves duhovski brevir je tako urejen, če ga molita dva ali več skupaj: en verz eden, drugi verz drugi. Ravno tako očenaš, češčenamarija, litanije itd.: polovico eden, polovico drugi; kakor bi si roko podajali v molitvi, da gre ročnejše in živalnejše naprej. Medsebojna spodbuda, to je namen skupne, menjajoče se molitve. Če pa samo en del na glas moli, drugi se mu pa primerno ne odzove, te medsebojne spodbude ni; in če en del ne kaže nič prave vneme za molitev, bi kmalu še drugi zgubil veselje do nje.

To so vzroki, zakaj nam ta tihha molitev po cerkvah ne more biti všeč.

Pa še en vzrok je. Če so ljudje povsod dovolj glasni, in večkrat še bolj, kakor je treba, se mora človek vprašati: zakaj ravno v cerkvi ne gre glas iz ljudi? Kaj jim tiči v grlu, da jim glas zadržuje? Ali ni vzrok temu zopet nekak strah in sramovanje pred ljudmi, ali saj neka verska mlačnost in zapanost? Visok, krepak glas je znamenje srčnosti in gorečnosti, tih, nizek glas znamenje bojazljivosti in mrzloté.

Zato nas bi zelo veselilo, pa tudi vso našo božjo službo bi povzdignilo in poživilo, ko bi se naši ljudje hoteli oprijeti te lahke pa lepše navade: moliti v cerkvi krepko na glas. »Domine, exaudi orationem meam et clamor meus ad te veniat!« Gospod, usliši mojo molitev in moje vpitje naj pride do tebe! Tako moli cerkev; torej: clamor,

vpitje (klicanje)! Ali naj rečemo: In moje mrmranje naj pride pred Tebe?! In še na več drugih mestih govori sveto pismo o vpitju k Bogu.

Posebno zdaj, ko ljudstvo uro iz »Večne molitve« na glas moli, bi bilo posebno lahko vpeljati vso molitev glasno. Toda čudno! Dočim moli'o ljudje pri uri vse drugo glasno, ko pa pride do očenaša, češčenamarije in drugih znanih molitev, tedaj jim glas zopet upade in začne se mesto glasne molitve zopet mrmranje.

A ravno ta prikazen nam pa tudi pokaže vzrok, zakaj ljudje ravno navadnih molitev ne morejo moliti na glas. Ta vzrok se mora odpraviti, potem bo pa šlo. — In kateri je ta vzrok?

Vsaka skupna glasna molitev, da bo lepa, se mora vršiti v taktu, to je: vsi morajo iste besede naenkrat izgovarjati, in vsi morajo naenkrat prenehati, ne pa vsak po svoje, nekateri hitreje, drugi bolj počasi. Zato morajo v molitvi biti določena mesta, pri katerih se obstane (pavze), kakor je pri petju. In kje naj bodo tiste pavze? Tam, kjer jih pomen besedi zahteva. (»Bogoljub« sicer nima pravice v tem oziru nič predpisavati, toda pove pa lahko, kako bi bilo prav; kdor se hoče tega oprijeti, stori prav; kdor zna bolje, naj pa naredi bolje.) Očenaš ima v drugem delu, ki ga ljudstvo moli, štiri prošnje: 4., 5., 6. in 7. Pavze naj tedaj to molitev tako razdele, da ločijo prošnjo od prošnje; s tem se tudi duhu pomaga, da lažje misli na pomen besedi (qui bene distinguit, bene docet). Ker sta pa zadnji dve prošnji prav kratki, se lahko izgovorita skupaj. Torej po tem bi se molilo tako: 4. Daj nam danes naš vsakdanji kruh — 5. in odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom — 6., 7. in ne vpelji nas v skušnjava temveč reši nas hudega Amen. (Zdaj pa ljudje posebno radi obstanejo za besedo »dolge«, kar je napačno, ker se s tem ena prošnja na dvoje preseka.

Molitvica »Sveta Marija . . .« je cela en sam stavek in ena sama misel. Toda pljuča zahtevajo, da se enkrat preneha in gre po sapo; to je pa najprimernejše za besedo

»grešnike«; torej: Sveta Marija, Mati božja, prosj za nas grešnike — zdaj in ob naši smrtni uri. Amen.

Pri »kakor je bilo v začetku« ni treba nič pavze, se lahko izgovori vse v eni sapi.

Take pavze (črtice ali zvezdice) naj bi imela vsaka daljša molitev, ki naj se v cerkvi skupno moli, kakor jih »tri božje čednosti« že imajo.

Tudi »Večna molitev« bi bilo prav, ko bi jih imela; molilo bi se iz nje še veliko lažje in lepše. Zdaj se obstaja pri pikah in vejicah. To je prav; a vejice so časih prepogoste, časih pa preredke. Pa to še ni glavno. Ampak tista pazljivost, kje se bo obstalo in kje ne, — nekateri časih obstanejo, drugi zopet ne in potem se love, da zopet skupaj pridejo — tista pazljivost na vnanjo obliko molitve jako zadržuje, da molivci ne morejo toliko paziti na notranji pomen molitve, kar je pa glavna reč. Taka »ločila« bi te težave vse odpravila ter molitev po vnanje olajšala in po notranje zboljšala.

S tem smo nekoliko podrobneje razložili, kako bi se dala skupna glasna molitev

doseči. Morebiti se bo komu zdelo, da se spuščamo predaleč; toda skušnja nas uči, da je zastonj priporočati glasno molitev, če se obenem tudi natančno ne razloži, kako naj se moli, oziroma kje naj se obstane.

Opomniti je treba še, da se mora moliti tudi v pravem tempu: to je ne prehitro in ne prepočasi. Ne prehitro, drugače se vse zmede, pa tudi ne prepočasi, da molitev ni predolga in predočasnica; torej nekako ravnotako hitro ali le malo počasneje, kakor moli duhovnik. — To velja za javno službo božjo. Pri »uri« seveda so malo počasneje.

In zdaj zopet ponavljamo to, kar pri pobožnem poklekovanju: Otroci in Marijine družbe naj bi začeli; drugi naj bi se jim pridružili! In ko bo enkrat doseženo, potem boste rekli: Ja, pa je res lepše tako!

Vnanja lepota in notranja zbranost, oboje pripomaga k večji časti božji. Zato naj se po slovenskih cerkvah glasno razlega hvala božja in naše klicanje naj prihaja pred božje obličje!

(Dalje prih.)

Stoletnica na Zaplazu.

Kjer so katoliški kristjani, je povsod razširjeno češčenje Matere božje. Marija je svojim otrokom povračevala z obilnimi milostmi. V vseh narodih si je izvolila mesta, kjer se je ljubezen in vabi ljudstva k zakladom svojih dobrot. Marijina božja pota so spominke materine ljubezni do nesrečnih otrok in očiten dokaz, da je Ona vedno mati ostala.

Ker imajo Slovenci tako veliko, res otroško ljubezen in zaupanje do Brezmadežne, ni čudno, da si je Mati med nami izbrala toliko krajev, kamor je poklicala romarje na svoja božja pota. Na Dolenjskem je najbolj znana Marijina božja pot na Zaplazu, kjer se bo letos stoletnica slovesno obhajala.

Na lepem kraju si je izvolila Mati sedež milosti. Kakor tron kraljice se vzdiguje Zaplaz nad drugimi nizkimi grički in dolinami,

ki počivajo okoli njega. Od dašč ga pozdravlja Kum s sosédnimi štajerskimi hribi, Gorjanci mu pošiljajo jutranjo zarjo in za Snežnikom in kočevskimi hribi zatone večerno solnce. Kot venec obdajajo veličastni hribi griček Marijin, ker vse se naj klanja nebeški Kraljici.

Še vlada v srcu našega ljudstva goreča ljubezen do nebeške Matere. Vedno še pride na tisoče romarjev k Mariji zaplaški prosit milosti in zdravja. Hvaležni spomini uslišanih molitev ti še zdaj pričajo, da Marija ne zapusti onih, ki vanjo zaupajo. Zanimiva je spominska tabla vojaka, ki je leta 1894 v maifborgeških hribih šel v planine in pri trganju planink zašel v grozno skačlovje, da ni mogel ne naprej, ne nazaj. V največji stiski se priporoči Mariji zaplaški in precej se mu odpre pot. Pianinke krasijo v deželi vinske trte podobo hvaležnega vojaka.

Toda kako slaba podoba so vsi ti spominki na dobrote, ki jih je Marija v teh sto letih tu že delila! Koliko tolažbe, milosti, koliko spreobrnjenj grešnikov in stanovitnosti v dobrem je Mati tu izprosila svojim otrokom! O tem pričajo oni tisoči romarjev, ki vsako leto gori prihajajo.

Gospod Volčič, ki je zanimivo opisal zaplaško božjo pot, končuje svoj lepi popis: Bog daj in ljuba Mati božja, da bi ta Dolenjecem prijubljena božja pot skoraj dobila dostojno, krajšici nebeški primerno svetišče.

Ta želja se sedaj spolnuje. Sedanji župnik na Čatežu se je lotil težavnega dela in postavil Mariji dostojno svetišče.

Lepa je cerkev Matere božje na Zaplazu. Dolga je 31 metrov, široka 11,5 metrov, s kapelama 18 metrov, visoka 12,5 metrov. Notri gre sedaj do 3000 ljudi. Vse zidanje je izvršeno z največjo natančnostjo. Ostala je pa še stara kapela z Marijinim oltarčkom in Marija, nebes kraljica, s krono na glavi, z razprostrtimi, proti zemlji obrnjenimi rokami, ki deli milost in usmiljenje. Po tem blaženem in srečnem svetišču Marijinem koprni srca tisočev vernega ljudstva.

Stoletnico bo obhajala Mati božja letos na Zaplazu. Spominjali se bomo vseh milosti in dobrote, ki jih je Marija tukaj že delila in jih ima še pripravljene za svoje otroke. Od blizo in daleč bo vse hitelo na Zaplaz. Veseli bomo tam molili: »Mati naša Ti ostani, vsega hudega nas brani!« Saj letos naj se vsak Dolenjec in vsak prijatelj svetišča gre priporočiti Mariji zaplaški.

Ko bote pa prišli, ne pridite prazni, ker Marija je gori revna, silno revna. Strela je gori, okna so notri, znotraj še nobenega okraska, goji zid in revna tla ti pričajo, da

je Marijina hišica res potrebna. Gori ima Marija svojega blagajnika, župnika na Čatežu, ki se pa vedno pritožuje, da je suša v kasah. Noben dež nič ne zaleže, le zlata ali srebrna ploha bi hitro pomagala. — Le daj, le posodi Mariji! Še nikdar se Mati ni dala osramotiti. Če boš veliko dal, boš še več prejel. Ako pa gori ne moreš, lahko kar po pošti pošlješ njenemu blagajniku, župniku Henriku Povše na Čatežu, pošta Velika Loka.

Potrebuje Marija te denarne pomoči, še bolj pa želi Mati našega izpreobrnjenja, torej tudi naše molitve, da nas do tega pripelje. Ko bote prihajali posamezni in v procesijah skozi celo leto na Marijini Zaplaz, molite in prosite veliko, da ne mine med nami prava pobožnost, ker smo v največji nevarnosti. Če je Marija vedno kazala, da je resnično naša Mati, pokažimo ji letos, da smo ji res vdani in hvaležni otroci!

* * *

Prva slovesnost na Zaplazu za lante in može 8. avgusta 1909. Pravijo, da so povsod ženske za vsako pobožnost prve. Tudi mladeniči in možje imajo veliko pobožnost in zaupanje v nebeško Mater, čeprav je vselej tako očito ne kažejo. Ob Marijini stoletnici na Zaplazu bodo pa fantje in možje vendar prvi v slovesnostih. Slovesna stoletnica Marijina se prične 8. avgusta z velikim shodom mož in mladeničev na Zaplazu. Naj le pridejo letos tudi dekleta in žene gori, toda ta dan naj prepuštijo samim možkim. Vi pa, prijatelji Marijini, pridite takrat na Zaplaz iz vseh sosednjih krajev, seveda v prvi vrsti vsi domačini. Ob 10. bo pridiga in slovesna sv. maša, popoldne ob 1. v župni cerkvi v Čatežu pridiga in litanije. Ostalo se bo o priložnosti naznanilo. Vsak nam je dobro došel, če pijancev in razgrajčev ne maramo.

A. Oblak.

Drugi slovenski protialkoholni kongres,

ki je bil napovedan v zadnji številki, se je obnesel prav dobro. Velika dvorana »Uniona« je bila precej dobro zasedena. Z dežele je prišlo mnogo zastopnikov raznih družb in društev. Nekateri kraji zaslužijo, da jih pred vsemi omenimoi in pohvalimo: iz homške

fare jih je prišlo celih 18, iz Višnegore 16, dalje jih je bilo veliko iz Črnuč, iz Reteč, Logatca, Dobrove, Domžal itd. Ko bi bili vsi kraji primeroma tako dobro zastopani, bila bi seveda velika dvorana veliko premajhna. Ali čudno je, da gre mnogim tudi dobrim lju-

dem tako težko v glavo, kako velikanskega pomena je ta reč — boj zoper pijančevanje — za versko življenje. Koliko grehov bi se zabranilo, koliko nesreč preprečilo, koliko solz posušilo, ko bi mogli nezumno pijančevanje odpraviti!

Da omenimo samo ene vrste nesreč, ki je sama zase dosti huda, da bi mogla vse poštene ljudi vzdigniti na odpor in obrambo: Samo na Dolenjskem so jih, kolikor smo mogli iz časnikov dognati, letos prvega pol leta v pijanosti že pet ali šest ubili. Komu, ki ima kaj vere in srca, bi tako grozno žalostna nesreča ne šla do srca? Kje je naša vera in vest, če si iz vsega tega nič ne storimo? Ni pa dosti samo jamrati nad takimi nesrečami, marveč treba je delati, da se ta povodeni ustavi!

V vsaki fari naj bi nastopilo nekaj apostelov, ki bi oznanovali vojsko zoper pijančevanje in vneli druge zanjo,

Obširnejše poročilo o protialkoholnem kongresu sta prinesla »Slovenec« in »Domoljub«; še obširnejše bo prinesla »Zlata Doba«. Naj bi ta kongres in ti govori ne bili zastoni! Zdaj se mora šele pravo delo začeti. Povsod naj se začne snovati družba treznosti, treznostni in abstinentni odseki! Naročil smo nove lepe in primerne sprejemne podobice, ki bodo vsak čas izdelane. In ko bodo izdelane, jih pridno naročajte, razširjajte in razpečavajte; potem nam pa tudi sporočajte, kaj ste storili in kako gre stvar naprej!

Na delo za rešitev ljudstva, za rešitev neumrjochih duš!



K pogostnemu sv. obhajilu nas spodbujajo njegove preobilne milosti.

(Nadaljevanje.)

Bolnik, ki nevarno zboli, potrebuje predvsem zdravila. Ko je nevarnost prestana ter se je slabo zdravje zopet izboljšalo, potrebuje pa svoji slabosti primerne hrane. Ravno tako je v duhovnem življenju. Za smrtno dušno bolezen potrebuje grešnik zdravilo zakramenta sv. krsta ter sv. pokore. Ko je ta smrtna bolezen odstranjena, mora grešnik rabiti v svoje popolno dušno ozdravljenje še primerno dušno hrano, in to je sveto obhajilo. Presveto Rešnje Telo je sicer »nekako duhovno zdravilo«, toda kot dušna hrana bolj »okrepčevalno zdravilo«. (S. Thom. 3, q. 80, a. 4. ad 2.) To misel izraža tudi katekizem, ki ne pravi: »sv. obhajilo nam deli posvečujočo milost«, ampak uči samo: »sv. obhajilo nam pomnožuje po-

svečujočo milost«. To pomnoženje posvečujoče milosti je najimenitnejši učinek presvetega Zakramenta. Po besedah sv. Tomaža Akvinskega se ima »učinek tega Zakramenta opazovati po načinu, kako se deli ta Zakrament; deli se pa po načinu hrane in pijače. Kakoršen učinek ima torej telesna hrana in pijača za telesno življenje, da namreč ohranja, pomnožuje, nadomeščuje in razveseljuje, ravno tak učinek ima ta Zakrament za duhovno življenje.« (S. Thom. 3, q. 79, a. 1.) Iz teh besed je razvidno, da je ohranjenje in pomnoženje posvečujoče milosti božje pravi učinek le pogostega svetega obhajila, ki je za duhovno življenje ravno tako potrebno, kakor za telesno življenje vsakdanji

kruh ali vsakdanja hrana. Le na ta način postane sv. obhajilo »okrepčevalno zdravilo«, ki popolnoma vse ozdravi, kar je popačenega na naši duši.« (Cfr. Postc. dom. 24. p. Pent.) Toda ti učinki bodisi zdravil, bodisi hrane se le polagoma in počasi razvijajo. To velja za telesno življenje prav tako, kakor za dušno. Tu ni nobenih skokov. Otrok potrebuje za svoj popolni razvoj, da doseže »polnost svoje dobe«, celo človeško dobo 30 let. Koliko hrane je porabil, da se je izvršil ta razvoj! Podobno in enako je v duhovnem življenju. Vsakemu je postavljen cilj, ki ga ima doseči. Postavil ga je Kristus sam z besedami: »Bodite popolni, kakor je vaš Oče nebeški popoln!« Za ta cilj, za to popolnost je potrebna cela doba zemeljskega življenja. O koliko dušne hrane in pijače potrebuje naša duša, predno izvrši delo svojega posvečenja in zveličanja! Koliko slabega je treba izruvat in zatreti, koliko lepili čednosti zasaditi! Te čednosti pa so take božje cvetlice, ki se morajo zalivati le z božjo roso presv. Rešnje Krvi, se morajo ogrevati le na božjem solncu presv. Rešnjega Telesa. Gorje čednostim, gorje duši, ki se samo enkrat na leto zalije, samo enkrat na leto ogreje! Kmalo nastopi suša in smrtna senca, kjer umrjejo čednosti, pa poženejo strupeni grehi! Krščanske čednosti potrebujejo vsakdanjega zalivanja s svetim obhajilom, potrebujejo vsakdanjega solnca milosti božje, ki jih razsvetljuje in ogreva.

Tu pridemo do neke posebne milosti, katere katekizem izrečno ne omenja, namreč do dejanske milosti. Dosedaj smo govorili le o posvečujoči milosti, katero pogosto sv. obhajilo neizmerno pomnožuje. Toda sv. obhajilo nam deli in prinaša tudi prebogatih zakladov dejanske milosti. Kaj pa je dejanska milost? Dejanska milost je nadnaravna, duši samo začasno podeljena milost, ki nam pomaga opravljati dobra dela, to je taka dela ali dejanja, ki služijo za večno zveličanje. Dejanska milost nam namreč razsvetljuje um in nagiblje voljo, da moremo dobra dela pričeti, nadaljevati in dovršiti. Te dejanske milosti ali pomoči potrebujemo prav po-

sebno pri vseh krščanskih čednostih. Prinaša nam jo pa najobilnejše sv. obhajilo, zlasti pogosto. Čudno, da se ravno o tej tako važni in imenitni dejanski milosti tako malo govori in razlaga, akoravno se na vsakem dobrem kristjanu razodeva na najrazličnejše načine!

Če prebiramo življenje svetnikov, moramo zares občudovati njihove junaške čednosti, ki so jih izvrševali, občudovati njihove velikanske vspehe, ki so jih dosegli. Kako je bilo to mogoče njim, ki so bili iz mesa, krvi, kakor smo mi? Dokler bo svet stal, ponavljale se bodo nad vsakim človeškim bitjem besede Kristusove: »Brez mene ne morete nič storiti« (namreč dobrega, zasluznega za nebesa). Jezus Kristus je in ostane vogeljni kamen za vsako duhovno stavbo tempeljna Sv. Duha, le On je in ostane glava duhovnega telesa sv. Cerkve, katere udje smo mi. Kakor se v nebesih neprestano razlega večnopomenljivi klic nebeškega vojskovodja sv. nadangelja Michaela: »Kdo je kakor Bog, ki je moja moč?« tako se na zemlji neprenehoma ponavljajo besede nepremagljive skale sv. Cerkve, prvaka sv. Petra: »Gospod! h komu hočemo iti? Le ti imaš besede večnega življenja!« (Jan. 6, 69.)

Vse dobro, sveto in zveličavno, kar se je izvršilo v sv. Cerkvi bodisi tako skrito in neopaženo, da je znano le samemu Bogu, bodisi tako očitno in čudežno, da je bil ž njim cel svet napolnjen strmenja in občudovanja: vedno je bilo to delo Jezusa Kristusa v najsvetejšem Zakramentu. Pri vsakem izvoljencu božjem se ponavljajo besede svetega apostola Pavla: »Živim sicer, toda ne jaz, ampak Kristus živi v meni.« (Gal. 2, 20.)

Ravno sveti Pavel nam je prelep dokaz, kaj stori in izvrši dejanska milost v njem, ki je najtesneje združen s Kristusom. Jezus sam ga je imenoval izvoljeno posodo, ki je nesel njegovo sveto ime od naroda do naroda. Tu bi bilo umestno, pokazati na zgledih svetnikov, kaj more vse storiti posvečujoča in dejanska milost božja. Toda rajše sežem v naše vsakdanje življenje, v svoje lastne skušnje ter podam nekaj mičnih zgledov.

Pred več kakor trinajstimi leti pride k meni neka vrta nevesta ter pravi: »Jaz sem nevesta, Prosim, podučite in pripravite me za stan svetega zakona. Vse hočem ubogati in storiti, karkoli mi bote naročili.« Ker sem videl tako dobro voljo, sem z največjim veseljem izvršil svojo važno dolžnost. Da je bilo pogosto sveto obhajilo temelj novemu stanu, se razume. Ne bom pravil, koliko milosti, tolažbe in pomoči je našla ta vrta žena v najsvetejšem Zakramentu. Imela je mnogo težav, pa vse je srečno premagala. Pa tudi mnogo duhovnega veselja ji je prinašalo pogosto sv. obhajilo. Posebno veselje je imela nad svojo prvo hčerko. Njej je posvetila vso tisto materno skrb in ljubezen, ki jo moramo iskati le pri svetih dušah. Poslušajte! Bilo je na rožnivenško nedeljo 18.. Ta dan me zaprosi, ako sme priti po en molek, ki se ga posebno veseli. Res pride popoldne ponj. Ko ga dobi, prosi me, da bi ga blagoslovil na neki poseben namen. Vprašam jo: »Na kak poseben namen?« Po daljšem obotavljanju mi odgovori: »Ta molek sem kupila za svojo malo Miciko (pet mesecev staro). Zdaj, ko je še mala in ne more še sama moliti, bom jaz za njo molila. Ko pa bo večja in jo bom naučila moliti sveti rožni venec, takrat ji bom dala ta molek. Tako hočem storiti pri vsakem otroku, ki mi ga hoče Bog dati.« To je bilo delo milosti božje, brez vsakega človeškega vpliva, tudi mojega. Tu sem prav živo spoznal, kako velike važnosti je pogosto sveto obhajilo ne samo za pobožne device, da ostanejo čiste in nedožne, ampak tudi za krščanske matere, da morejo svoje preimennitne dolžnosti zvesto izpolnovati. Materi, ki gre samo enkrat v letu k sv. obhajilu, gotovo ne bo prišlo kaj tako lepega na misel. V njenem srcu je prevelika tema, ker ga ne razsvetljuje Solnce pravice, resnice in življenja!

Poglejmo še druge sličice iz našega krščanskega življenja. Nekega sedemletnega učenca pokličem k sebi, da mu dam za god mal spominček. Vprašam ga: »F., znaš kaj moliti?« — »Da,« mi odgovori. — »Kaj pa?« — »Sveti rožni venec in več takega,« je bil

odgovor. Da bi sedemletni učenec znal sv. rožni venec moliti, se mi je zdelo vendar neverjetno. Zatorej sem ga izprašal, in res mi je povedal vse tri dele svetega rožnega venca. Začuden ga vprašam: »Kje pa si se naučil moliti?« Odgovori mi: »Pri nas mora vsak večer eden naprej moliti. Enkrat moli sestra, enkrat brat, potem pa jaz.« — »Kdo vas pa vse to uči?« vprašam nadalje. — »Mama!« mi odgovori. Kaj stori vse zlata mama!

Dve leti pozneje je isti učenec opravil prvo sveto spoved. Peljem ga pred Marijin oltar ter mu poiščem v njegovem molitveniku lavretanske litanije. Podam mu odprt molitvenik ter rečem: »Zdaj pa moli lavretanske litanije!« Mislite si moje začudenje! Prvospovedanec sprejme molitvenik, pogleda napis, ga za pre ter moli cele litanije popolnoma pravilno iz glave. »Kako pa si se naučil te litanije?« ga vprašam. Odgovori mi: »Pri nas jih molimo vsak večer, pa sem se jih naučil.«

Leto pozneje je ravno ta učenec prvo obhajalec. Ko ga vidim neko soboto iti v cerkev, mi šine misel v glavo, da bi ga vprašal, kaj želi postati. »F., kaj pa bi rad bil?« — »Mašnik!« mi kar naravnost in odločno odgovori. — »Od kedaj pa že imaš to željo?« — »Že dve leti!« — »Kaj pa storiš v ta namen?« vprašam dalje. Kar vam zdaj povem, je popolna resnica. Nikdar bi ne pričakoval takega odgovora od desetletnega otroka. Odgovoril mi je: »Vsak dan prosim Marijo, da bi mi pomagala, da bi bil mašnik, in vsak dan prosim pri povzdigovanju Jezusa, da bi tudi jaz kdaj smel maševati!« Svojega začudenja nad tem odgovorom vam ne morem popisati. Sedaj sem pa hotel vedeti še za vir vsega tega. Zato ga vprašam: »Kdo pa te je naučil Marijo za to prositi in pri povzdigovanju tako moliti?« In glejte, odgovor je bil: »Mama.« Da, to je zlata mama, ki ima tako dobro dete! Take ljubezni do molitve in take lepe vzgoje otrok ne pozna posvetna mati, ampak le tista, ki se je iz pogostega sv. obhajila navzela Jezusovega duha. Da, tu zajemajo stariši tiste milosti, ki jih razsvetljujejo in podpirajo pri njihovem najsve-

tejšem opravilu, pri vzgoji njihovih otrok. Niso se pogani zastonj čudili krščanskim krepostnim ženam, rekoč: »Kakšne žene

imajo kristjani!« Pogosto sveto obhajilo jih je napravilo s pomočjo milosti božje — matere svetnikov. **Župnik Alojzij Šoba.**

Tvoja skrivnost.

Povej, povej, zakaj molčiš,
zakaj se nič več ne solziš,
če zlobni svet ti križe teše
in trnjevo ti krono kleše?
Zakaj molčim? —
Ker vedno z Jezusom živim.

Povej, razloži mi, zakaj
krog usten kroži ti smehljaj,
četudi svet te obrekuje
in ti sovražne zanjke kuje? —
Jaz se smehljaj,
ker v srcu Jezusa imam.

Povej, zakaj mi govoriš,
da se še smrti ne bojiš,
da hrepeniš po uri srečni,
ko se odpro ti cilji večni? —
Skrivnost je ta:
ker večkrat prejmem Jezusa.

Povej, odkod pogum je tak,
da nosiš družbin častni znak,
s ponosom stopaš za zastavo
in srčno poješ božjo slavo? —
Pogum je moj,
ker nosim Jezusa seboj.

Povej, zakaj se tvoja sreča,
kakor se zdi mi, vedno večja?
In tvoja pota, tako nova,
so vedno polna blagoslova? —
To je odtod,
ker vzamem Jezusa na pot.

S. Elizabeta.

Spreobrnjen po milosti Srcá Jezusovega.

Žena kamnoseškega mojstra G. je bila zelo pobožna; toda njen mož ni hotel nič slišati o veri in božjih zapovedih.

Slaba brezverska družba je zapeljala moža tako daleč, da je postajal od dne do dne mlačnejši do cerkve; bilo mu je vseeno in ni se brigal za verske stvari.

Njegova žena je to zelo težko prenašala. Ker pa je bila velika častivka Srca Jezusovega, je imela trdno upanje, da se bo gotovo obrnilo na bolje, in da to ne more vedno trajati. Zgodilo se je nekaj, kar je pobožno ženo v tem njenem upanju še bolj potrdilo in da ni nehala moliti.

Župnija v H. je že dolgo želela, da bi imela kip Srca Jezusovega. Od vseh strani so prihajali milodari častitemu dušnemu pastirju v ta namen. Tudi kamnosekova žena ni zaostala in je darovala po svojih močeh v ta namen. Nekaj časa je trajalo, da so nabrali potrebno svoto, in nekega lepega dne

se je zablestel krasen kip Srca Jezusovega raz oltarja. Vsi dobri župljani so prišli častiti in se zahvaljevat presvetemu Srcu Jezusovemu. Najsrčneje pa je molila žena našega kamnoseka. Ko se je cerkev spraznila, je odkrila presvetemu Srcu Jezusovemu svoje težave.

Malo ur pozneje je prišel kamnosek in kosilu in ženi se je zdelo primerno, svojega moža ponižno nagovoriti. Začela je govoriti o novem kipu Srca Jezusovega: »Ne moreš si misliti, ljubi mož, kako lepo podoba je oskrbel gospod župnik za našo cerkev; tako lepega dela mislim, še nisi videl.«

»Gotovo ne bo kaj posebnega,« odvrne mož, »te vrste kipe poznam, saj so narejeni vsi po enem kopitu.«

»Motiš se ljubi mož,« pravi žena mirno, »kip je krasen. Že zaradi najine trgovine bi bilo vredno, da bi si ga ogledal. Najlažje

storiš to, če greš zvečer v cerkev, ko bodo kip slovesno blagoslovili.«

»Aha, sedaj pa vem, kaj si mislila!« se smeje mož zaničljivo. »Hočeš, da bi šel v cerkev, toda povem ti, iz tega ne bo nič. Bodi vesela, da tebi ne prepovem hoditi v cerkev.«

S temi besedami zapusti mojster s trdimi koraki sobo in gre obdelovat neko granitno ploščo.

Ko napoči večer, začelo je zvoniti in vabiti vernike k blagoslovljenju novega kipa Srca Jezusovega. Iz vseh hiš so hiteli verniki k slavnosti in tudi naša znanka ni izostala.

V cerkvi je bilo že vse polno ljudi. Vse se je blesketalo v neštevilnih lučicah. Oltar je bil okrašen z zelenjem in cveticami tako okusno in krasno, da se je marsikomu zrosilo oko od radosti in spoštovanja do presvetega Srca Jezusovega.

In kaj je delal mojster G. med tem časom, ko so drugi ljudje goreče molili in prosili milosti božje presveto Srce Jezusovo?

Kakor hitro je odšla njegova žena v cerkev, šel je v svojo sobico, se osnažil, ter hotel iti v gostilno, kjer so ga njegovi somišljeniki že težko pričakovali. Ta dan ga pa ni nič prav veselilo iti v gostilno. Naslonil se je na odprto okno ter gledal proti cerkvi, odkoder so prihajali ubrani glasovi petja in orgelj. Bil je popolnoma očaran. Naenkrat

mu stopi pred oči kip presvetega Srca Jezusovega kakor živa podoba . . . »Vendar bi ga rad videl,« pravi sam pri sebi, »če je res tako lep, kakor žena pravi.«

Tedaj vstane in neka čudna moč ga žene proti cerkvi.

Po preteku nekaj minut stal je mojster G. v cerkvi za durmi. Dolgo je nepremično gledal krasen kip Srca Jezusovega. Ko je gospod župnik delil zadnji blagoslov, poklekne tudi on z drugimi verniki ter se ponižno trka na prsi, in takoj se je čutil v duši popolnoma spreobrnjenega.

Po dokončanem opravilu so polagoma vsi ljudje odšli domov. Ostala sta v cerkvi le on in njegova žena. Klečal je še vedno za durmi s sklenjenimi rokami na prsih ter goreče molil in prosil Boga za odpustanje.

Ko hoče njegova žena oditi iz cerkve, zagleda naenkrat svojega moža klečečega za kropilnim kanonom. Vsa začudena vzklikne: »Ali si res ti, jeli mogoče! Ali si videl podobo Srca Jezusovega?«

»Da, jaz sem,« odgovori mojster G., »ta krasni kip, in tvoja molitev sta me pripravila do tega, da sem začel moliti, in to hočem tudi zanaprej delati.«

Veselja se je ženi zrosilo oko. Ko pride domov, se jima je vse drugače zdelo. Ljubezen in mir božji je zopet zavlada v hiši, in živela sta dolgo vrsto let srečno in zadovoljno v strašu božjem.«

Litanije sv. Jožefa.

Pojasnilo. Po raznih molitvenikih se dobe razne vrste litanij. Pa vse te litanije se ne smejo moliti pri očitni službi božji, ampak mnoge so samo za zasebno rabo. Do nedavno so bile dovoljene za očitno službo božjo samo lavretanske in vseh svetnikov litanije. Potem so bile dovoljene Jezusovega imena in pred desetimi leti Jezusovega Srca. Zdaj je rimska stolica dovolila tudi litanije v čast sv. Jožefu, ki se glase:

Gospod, usmili se nas!

Kristus usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus sliši nas!
Kristus usliši nas!
Bog Oče nebeški, usmili se nas!
Bog Sin, Odrešenik sveta, usmili se nas!
Bog Sveti Duh, usmili se nas!
Sveta Trojica, en sam Bog, usmili se nas!

Sveta Marija, prosi za nas!

Sveti Jožef,

Slavni sin Davidov,

Luč očakov,

Ženin božje Porodnice,

Čisti varih Device,

Rednik Sinu božjega,
 Skrbni branitelj Kristusov,
 Glavar svete Družine,
 Jožej najpravičnejši,
 Jožef najčistejši,
 Jožef najmodrejši,
 Jožef najsrčnejši,
 Jožef najpokornejši,
 Jožef najzvestejši,
 Ogledalo potrpežljivosti,
 Ljubitelj uboštva,
 Zgled delavcev,
 Kras domačega življenja,
 Varih devic,
 Steber družin,
 Tolažnik siromašnih,
 Up bolnikov,
 Zavetnik umirajočih,

Strah hudobnih duhov,
 Zaščitnik svete Cerkve,
 Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 prizanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 usmili se nas, o Gospod!

V. Postavil ga je za gospodarja svoji
 hiši.

R. In za vladarja vsej svoji posesti.

Molimo. O Bog, ki si v neizrekljivi
 previdnosti blaženega Jožefa milostno izvolil
 za ženina svoje presvete Matere, daj nam,
 te prosimo, da bomo njega, ki ga za varha
 častimo na zemlji, imeli za priprošnjika v ne-
 besih. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do
 vekomaj. Amen.

1000 Slovencev in Slovenk na dan!

Na željo uredništva »Slovenca« objavljamo sledeči oklic:

Slovinci, Slovenke!

Št. Ilj v Slovenskih goricah je v silni potrebi. Ako se letos ne posreči postaviti ondi obrambnega »Društvenega doma«, je ta lepa točka slovenske zemlje izročena tujcem na milost in nemilost. Pred letom so bili v Št. Ilju le trije do štirje protestantje, sedaj jih je čez 170! »Südmarka« meče vedno več denarja na ta skrajni del slovenske posesti, hoteč nam jo popolnoma ugrabiti, da potem prodira dalje in dalje. Slovenci v Št. Ilju pa nimajo nič, razun poštenih svojih žuljavih rok, svojih slovenskih src in upanje, da jih bratje v najskrajnejši sili ne zapuste.

V raznih beležkah smo v »Slovcu« že opisovali vzorno urejeno narodno delo Nemcev. Med Slovenci pa je na nemške naskoke še vse premalo odpora. Najnujnejše pomoči potrebni so sedaj Slovenci v Št. Ilju. Ko to točko ubranimo, gremo naprej. Ako se hočejo Slovenci v Št. Ilju ohraniti, potrebujejo za svojo bodočo narodno trdnjavo nujno še **naimani 20.000 kron.**

Ali ne more stopiti na plan vsaj 1000 Slovencev in Slovenk, ki dajo po 20 K na korist ogrožene točke na slovenski meji v Št. Ilju?

Nemci nas izzivajo na dejanske odgovore in zato pravimo: Sramota za vsakega premožnejšega našega somišljenika bi bila, ako bi ne pristopil k tej nujni obrambni akciji z 20 kronami. S solzami hvaležnosti hodo obmejni Slovenci spremljali te plemenite darove. **Pozivamo vse Slovence, vse naše denarne zavode in občinske zastope, naj se takoj pridružijo tej obrambni akciji. 1000 požrtvovalnih mož in žena, denarnih zavodov (nekateri denarni zavodi lahko žrtvujejo za več Slovencev skupaj), slovenskih občin na dan! Društva, nabirajte med svojimi člani, poverjeniki »Družbe sv. Mohorja«, vzemite si par ur prosto in stopite povsod po svoji župniji k premožnejšim župljanom, tako da tudi naše župnije odgovore na sovražni napad, ki ni samo nemški, ampak tudi protestantski.**

Obračamo pa se tudi do našega dijaštva z nujno prošnjo, da sedaj, ko pohiti na svoje domove, posveti svoje mladeniško čilo

delo temu nabiranju. Pri vsaki priredbi poskrbite, da odpro udeleženci roke za trpeče brate! Tudi pri vsaki novi maši naj se le-tos nabira za obmejne Slovence. Čim več se nabere, tem hitrejšje bomo šli od Št. Ilja dalje na pomoč drugim naskakovanim kra-jem.

Sprejemati denar za ta **sklad obmejnih Slovencev** se je izjavilo pripravljenim **upravnistvo »Slovenca« v Ljubljani**, kamor naj se pošiljajo vsi darovi. Tudi mali darovi bodo z največjo hvaležnostjo sprejeti. — Upravnistvo »Slovenca« bode vodilo o da-rovih posebno knjigo ter jih bo z veseljem izročilo obmejnim Slovencem.

1000 Slovencev in Slovenk na dan z ge-slom:

Na mejo pomoč nesimo,
Naš narod pogube otmimo!

* * *

Bralci in bralke »Bogoljuba«! Uredni-štvo »Bogoljuba« Vam priporoča ta oklic. Tudi upravnistvo »Bogoljuba« je pripravlje-

no sprejemati denar za ta plemeniti namen: rešiti slovensko zemljo pred pohlepniimi tujci, ki niso samo sovražniki našega lepega slovenskega jezika, ampak nam hočejo s po-tujčevanjem usiljevati tudi tujo, luteransko vero. **Hitimo torej z združenimi močmi na pomoč bratom ob meji!** Res, da vsak »Bo-goljubov« bralec, vsaka bralka »Bogoljuba« ne more darovati za obmejne Slovence 20 kron, pač pa vsak lahko kot agitator ali agitatorica vrlo pomaga pri tej slovenski samopomoči. Kdor ne more sam darovati 20 K, pa naj toliko časa nabira med svojimi znanci in znankami, da zbere 20 K in naj potem pošlje ta denar kot »**Dar članov Mari-jine družbe v**« (ime kraja) nabral . . . (nabiralčevo ali nabiralkino ime in natančen naslov) ali pa »**Dar vaščanov v** nabral« (kakor zgoraj).

Vsi na delo! Najprej hitimo na pomoč svojim bratom in sestram!

Bog čuvaj, Bog obvari našo vero in lepo našo domovino!

Poziv slovenskim dekletom.

Dekleta, ki čutite v sebi poklic za samski stan, dasiravno imate toliko premoženja, da bi se mogle pošteno omožiti, Vam velja ta poziv.

Vedite, častite šolske setre, ki imajo po vseh slovenskih škofijah svoje naselbine, one Vam rade volje dajo svojo redovno obleko, ako Vas veseli po navodilu tretjega reda sv. Frančiška spokorno živeti in se truditi z odgojo krščanske mladine.

Čujte, iz Afrike in iz Amerike dohajajo šol-skim sestram nujne prošnje, da bi prišle in ondi

prevzele krščansko odgojo slovenskih otrok. Zato bi jim bile posebno dobro došle učite-ljice, ki še niso preveč v letih in imajo veselje za svojimi slovenskimi rojaki pogledati v svet.

Natančneje pogoje za sprejem v samostan izveste pri čč. šolskih sestrah v Mariboru, v Celju, v Ljubljani, v Trstu, v Repnjah, v Veli-kovcu ali v Tomaju, bodisi ustno, bodisi pis-meno.

Oglasite se brez odloga, kjer Vam je bližje!

Šola krščanske popolnosti.

Vztrajnost.

(Dalje.)

Le železni, vztrajni volji se umikajo vse težave, vsa nasprotja, ki zapirajo pot do ne-beškega zaklada popolnosti; z omahljivostjo, nestanovitnostjo pa na tej poti nikamor ne pridemo: tako smo zadnjič rekli. Nazadnje

pa smo vprašali: kako doseči to ne-precenljivo lastnost naše vo-lje. močno, železno, prožno (ela-stično) vztrajnost? Danes na to vpra-sanje odgovarjamo.

1. Omahljivost, nestanovitnost je, kakor smo zadnjič rekli, dušna bolezen. Torej jo bo treba zdraviti. Zdravi se pa prav s tistim zdravilom kakor vsaka dušna bolezen, z božjo milostjo. To zdravilo se dobiva posebno v dveh apotekah. Nad eno se blesti z zlatimi črkami: MOLITEV, nad drugo pa: SPOVED IN OBHAJLO. Le če boš molil, ponižno in zaupljivo molil, in pa če boš dobro in pogosto sv. zakramente prejemal, boš ozdravel te strašne dušne slabosti; če ne, ostaneš nerazvit slabič do pozne starosti, do hladnega groba. Toliko za zdaj in le mimogrede, ker bo treba to prevažno resnico še natanko razložiti, kadar pride vrsta nanjo.

2. Drugo zdravilo za to našo slabost pa je: vsakdanja vaja v premagovanju težav in zaprek na poti popolnosti.

Kaj pa je čednost? Kdaj lahko pravimo, da imamo n. pr. čednost krotkosti? Tedaj še ne, če samo v srcu čutimo ljubezen do te prelepe čednosti, ko zahrepenimo po tej čednosti. Tudi tedaj še ne, če smo se enkrat, dvakrat premagali v jezi. Kdaj pa? Tedaj, ko smo se po večkratnem premagovanju že tako navadili oblasti nad jezo, da ob prilikah, ob katerih bi drugim kri zavrela in bi začeli divjati in rojiti, ostane mo mirnega srca, vedrega čela, prijaznih besedi in prijaznega vedenja do tistih, ki so nas kaj žalili. In tako je z vsemi drugimi čednostmi: z dolgotrajnim premagovanjem pridobljene dobre navade so.

Ali navada je navada. Le takih reči se navadimo, ki jih pogostokrat delamo. Če torej človek, ki je udan n. pr. jezi, nečistosti, lenobi itd., hoče, da mu pridejo v lahkno navado krotkost, čistost in delavnost, se mora teh čednosti vztrajno in tako dolgo vaditi, da se jih navadi. In ravno tega nam največkrat manjka: vztrajne vaje. Le pogledjte, kako se običajno dela.

Jaka Hudournik za trdno sklene, da se hoče navaditi krotkosti in ima res najboljšo voljo, to čednost doseči. Ali kdo more ven in ven na svoje sklepe misliti? Tudi Jaka

Hudournik ne. Pa že pride kaj, da ga v jezo spravlja, in naenkrat ga zopet obvzame stara navada, vsaj pravijo, da je stara navada železna srajca, in — oblačno čelo, bliskajoče oči, gromeča usta, sikajoč in sekajoč jezik, morebiti še strela — od jeze gnana roka — kam udari. Šele ko se huda ura poleže, torej, ko je že prepozno, se Jaka spomni svojega sklepa. In to se mu pripeti ne samo enkrat ampak neštetokrat, tako da se nazadnje že sam nad seboj jezi; žalosten in potrj je, popolnoma obupa nad seboj in nad krotkostjo in sam pri sebi govori: »Eee, nič ne bo z menoj! Že vidim, da jaz nisem za popolnost, popolnost pa zame ne. Preslab sem. Čemu bi se še mučil?« In res vse vkup opusti. O koliko takih nestanovitnih in obupljivih Hudournikov je, ki pa ravno zavoljo svoje nestanovitnosti in obupljivosti ostanejo, kar so bili — večni hudourniki.

Ne tako, dragi bogoljub! — »Kako pa?« — Tako-le: Ko se je pisalo 1336 po Kristusovem rojstvu, je živel za deveto goró in deveto vodó, v daljnji severni Aziji, mlad kraljevič. Močan je bil, korajže in ljudi je imel zadosti in tako se mu je spočel v drzni glavi drzen sklep, da hoče cel svet podse spraviti. Kmalu ima toliko vojske okoli sebe, da si upa nad sosednega nasprotnika. Vojski se sprimeta ali naš kraljevič se je za enkrat prav pošteno opekel: njegova vojska je v kratkem deloma pobita, deloma razbita. On sam mora bežati in, da uide svojim preganjavcem, se skriva pod neko staro porušeno zidovje. Dolgo ga iščejo sovražniki krog in krog, naposled pa le odidejo. Ali on še ne zapusti varnega zavetja, in hoče noči počakati. Medtem pa žalosten premišljuje svojo usodo. Sram ga je samega sebe in kakor naš Jaka Hudournik je govoril: »Eee, nič ne bo z menoj!« Ko tako misli in misli, pa se mu naenkrat oko zapne ob tanko mravljo, ki je po zidu gori nesla v široko odprtih čeljustih zrno, veliko večje kot je bila sama. Srečno, dasi z veliko težavo jo pripelje mravlja do robu zida; ali tu je molel kos vzdignega kamna malo ven iz stene, in čez ta klanec mravlja ne more speljati, ampak se prekucne po zidu doli na tla in kakor mrtva obleži. Toda ni

bila mrtva, samo mravljinčji možgani so se ji malo pretresli. Kmalu se zopet zgane, zgrabi iznova zrno z močnimi čeljustmi in — hajdi zopet po zidu gori s težkim bremenom! Ali kakor prvokrat: do kamna ob robu je še šlo, tu pa se ji voz zvrne in uboga živalca pade zopet dol, od koder je prilezla. Kraljeviča začne stvar čedalje bolj zanimati in ves zatopjen v svoje opazovanje gleda in gleda, kaj bo iz tega. Medtem je pridna in vztrajna mravlja zopet pograbila svoje breme in zopet je šlo gori proti vrhu, ali z istim uspehom kakor prvi in drugokrat. In tako je naštel naš kraljevič, da je mravlja celih 69., piši in reci: devetinšestdesetkrat padla nazaj v globino. Ali neutrudna živalica zgrabi tudi sedemdesetkrat za zrno in zopet po zidu gori! Vleče in vleče, zdaj je pri robu! Ali bo šlo? Močno se upre, varno in previdno potegne in — speljala je! — Kraljeviču pa se naenkrat zaiskre oči; kakor električni tok ga izpreleti misel: »Kaj? Ta živalca naj me osramoti? Ona ni izgubila poguma, dasi jo je 69krat zmagalo, jaz pa ga naj izgubim takoj po prvem slabem uspehu? Na noge! Čakaj svet, jaz te bom še naučil moje ime izgovarjati!« In res je šel, postal zmagovit vojskovodja, da se je cela Evropa tresla pred njim: bil je mongolski knez Timur ali Tamerlan (1336—1405).

Duša zlata, kako že pravi sv. pismo v šestem poglavju Pregovorov, šesta vrsta? »Pojdi k mravlji, o lenuh, in ogleduj nje pota ter se uči modrosti!« Ali se boš res dal osramotiti od divjega Mongola in majhnega mravljinčka?

Kako ti je torej treba delati, če se ti precej ob prvem naskoku neče posrečiti zmaga nad tvojimi napakami?

Zapomni si tole zlato pravilo: Nikdar se ne udaj žalosti zavoljo kakih neuspehov, tudi jezi ne ali obupljivosti, ampak pregrešek nakratko obžaluj, ponovi svoj sklep, zaprosi Boga za pomoč, in brez grenkosti in slabeče maloupnosti se začni zopet prizadevati doseči, kar si skle-

nil. In tako vselej in kolikor hitro mogoče po vsakem padcu!

Zakaj tako in čemu tako?

Prvič so svetniki tako delali in učili ter na ta način postali svetniki. Sv. Alojzij n. pr. je enkrat zapisal: »Če padem v kako napako, tedaj se užalostim le za en trenutek — da namreč nakratko obžaluje ta pregrešek — potem pa sem zopet veselega srca.« — Sveti Frančišek Saleški piše enkrat, da v tem boju prav gotovo ostanemo zmagovavci, če le vselej vstanemo, takoj ko smo padli. Vstane se pa tako, kakor smo zgoraj povedali. — Sv. Vincencij Pavlanski je pisal enkrat neki maloujni duši, da človek ne sme kleti nad kamenom, ob katerega se je izpodtaknil, ampak da se mora mirno zopet pobrati in brez malosrčnosti mirno in zaupljivo nadaljevati svojo pot.

Drugič so pa svetniki zato tako delali in učili, ker žalost in malosrčnost čisto nič ne pomagata, škodujeta pa neizrečno veliko. Izmed najnevarnejših skušnjav na poti popolnosti je ravno žalost, malosrčnost. Kakor ljubljanska megla se vleže žalost na dušo, tako da se človeku ne zdi nobena čednost več lepa, ampak vse je samo sivo in pusto. Kakor svinčene peruti se obesita žalost in obupljivost na dušo, tako da vsa slaba in bolna žedi v brezdelju na tleh, kakor da bi ne bila ustvarjena za čvrst polet v nebeške višave. Samo ta žalost in malosrčnost škodujeta duši velikokrat več, kakor vse druge napake. Ne tako! Nebo naše duše mora biti vedno jasno in lepo plavo, polno veselega solnčnega soja.

Tretjič so te napake bolj iz slabosti kakor iz hudobije, in zato nam jih dragi Bog ne šteje tako v greh. Da, včasih so iz same pozabljivosti, in tedaj nam jih že celo ne šteje v greh.

Če se — četrtič — zaradi svojih napak ponižujemo in se začnemo vselej zopet zaupljivo in mirno prizadevati za čednost, pridobimo s tem naenkrat veliko več, kakor smo s pregreškom morebiti izgubili. To pa zato, ker se na ta način vadimo v ponižnosti, potrpežljivosti, obžalovanju, upanju itd., pred vsem pa, ker

smo tako zopet za dober korak bliže tiste čednosti, ki jo hočemo doseči. Padec torej popolnoma popravljen in zraven še toliko mnogovrstnega dušnega dobička!

Petič pa gleda Bog z neizmerno ljubeznijo na tako zvesto dušo, ki mu kljub svoji prirojeni slabosti hoče verno služiti, in dan na dan jo obsipava z večimi in dragocenejšimi milostmi.

To je pot, o dragi bogoljub, in sicer edina — zapomni si to — po kateri se pride gotovo do cilja.

Torej pač odločno in srčno, ne leno in malomarno, toda mirno in potrpežljivo speti do popolnosti! Ne z glavo skozi zid! Upoštevaj težave, s katerimi se imaš boriti, in sredstva, ki so ti na razpolago! Če kje, moraš ohraniti tu hladno kri in pa mirno in tre-

zno mislečo pamet. Seveda, ko si enkrat spoznal kako in kaj, potem je pa treba udariti, a zopet tako, da ne izgubiš miru srca. Res je, da »nebeško kraljestvo silo trpi«, in da »ga bodo le silni dosegli«, ali ta sila ne sme biti sila hrumečega viharja, ampak sila solčnih žarkov, ki delujejo sicer tiho in blago, pa vendar neustavno in nevzdržno, uspešno in gotovo.

Sicer pa se ravnajmo v vsem po predpisih modrega dušnega vodnika, ker drugače ravno tu lahko zaidemo in morebiti neprevidno rinemo naprej po poti, ki drži vse drugam kakor k popolnosti. Prava vztrajnost ima vedno dvoje neogibno potrebnih lastnosti: modro previdnost in pa ponižno ubogljivost. Torej pamet, pogum in pa ubogaj rad, in popolnost bo tvoja!

Dr. Ant. Zdešar.



Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pod zavetjem preblažene Device Marije.

(Po »Ljubljanskem Škofijskem Listu«.)

Verni Slovenci!

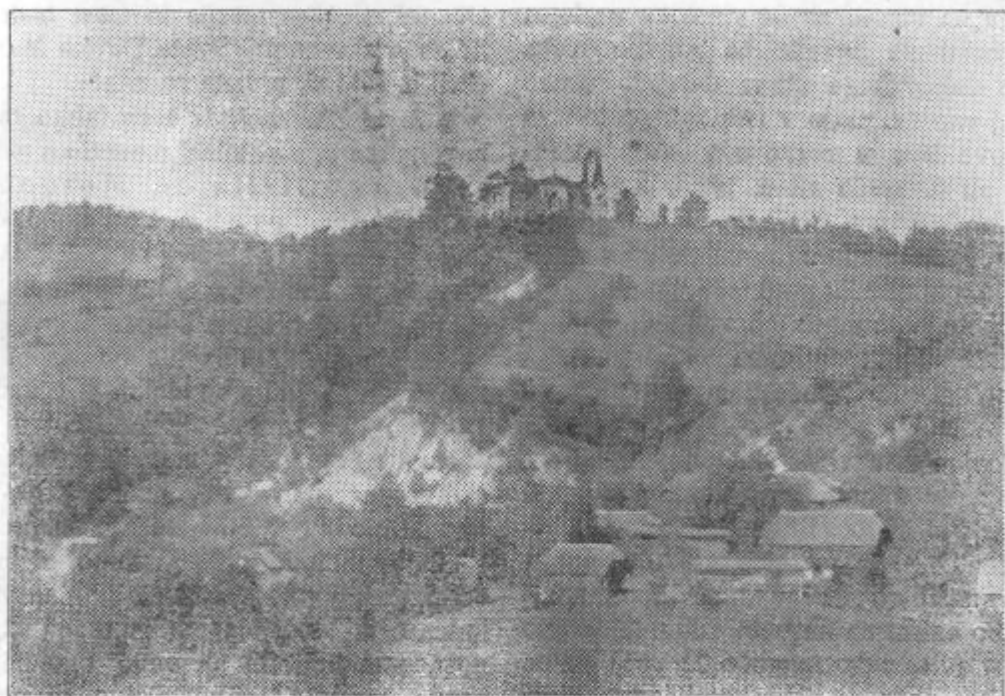
Prva in največja milost, ki nam jo je Bog dal, je milost prave vere, in naša največja sreča je, da smo rojeni in vzgojeni v katoliški, edino zveličavni cerkvi Kristusovi. Zatorej mora biti naša prva skrb, da se prava vera, ta »dragoceni biser« in »zaklad« (Mat. 13, 44, 45) med nami ohrani in zavaruje. Še več! Vsak dober katoličan tudi želi, da bi bili tako srečni vsi narodi in vsi ljudje, da bi spoznali in častili pravega Boga in Jezusa Kristusa, našega Odrešenika, in da bi vsi bili udje edine prave Kristusove cerkve. Kolika žalost mora torej napolnjevati srce vsakega vernega Slovenca, če pomisli, da je celo toliko naših bratov po rodu

in jeziku — ločenih od prave cerkve. Izmed vseh Slovanov je le okolu 35 milijonov katoličanov, nad 80 milijonov pa je ločenih od katoliške cerkve.

Rimski papeži so si vedno prizadevali, da bi se vzhodni kristjanje spet zedinili s katoliško cerkvijo; z največjo ljubeznijo pa so se obračali do vzhodnih Slovanov. Doslej so okoli štiri milijone Slovanov (Rusinov, Srbo-Hrvatov, Bolgarov) pridobili za katoliško cerkev, a pridobili bi jih bili še veliko več, ko bi bili dobili več podpore pri katoliških narodih. Goreče in vztrajno prizadevanje rimskih papežev je vsem katoličanom, posebno pa vernim katoliškim Slovanom v zgled in opomin, da ne smemo pozabiti od

katoliške cerkve ločenih bratov. Slovenci so že pokazali, da hočejo biti tudi v tem oziru dobri katoličani. L. 1852. so slavni lavantinski škof A. M. Slomšek ustanovili »Bratovščino sv. Cirila in Metoda« za cerkveno zedinjenje razkolnih Slovanov. Bratovščina se je hitro razširila po vseh avstrijskih deželah, a zdaj je že skoraj pozabljena; le v lavantinski škofiji se je po prizadevanju sedanjega lavantinskega škofa prevzvišenega dr. M. Napotnika še nekoliko

lehradu na Moravskem, odkoder sta sveti Ciril in Metod razširjala luč krščanske vere med Slovani in po svojih učencih tudi v naših krajih utrjevala pravo vero. To pobožno misijonsko Apostolstvo so naš goreči knezoškof dne 12. junija t. l. potrdil za ljubljansko škofijo in imenovali petero duhovnikov za odbornike, ki naj poskrbê, da bi se Apostolstvo med našim vernim ljudstvom razširilo.



Zaplaz.

ohranila.* V prenovljeni obliki pa živi in cvete na Moravskem. Tam so jo nekateri goreči duhovniki pre naredili v pobožno misijonsko družbo po zgledu nemške družbe svetega Bonifacija. Dali so ji ime »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pod zavetjem preblažene Device Marije.« L. 1891. je to Apostolstvo dobilo cerkveno potrjenje, l. 1893. pa je bilo od papeža Leona XIII. obdarjeno z mnogimi odpustki. Središče Apostolstva je na Ve-

Verni Slovenci! »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pod zavetjem preblažene Device Marije« nam ohranja in oživlja spomin na slavnega škofa Slomška; od njegove »Bratovščine sv. Cirila in Metoda« se le toliko razlikuje, da z molitvijo združuje tudi dejansko Apostolstvo in dejansko ljubezen. Prav lepa in primerno združuje dvojen namen: dela za obrambo in utrjevanje kato'iske vere v domovini, obenem pa z molitvijo in dejansko ljubeznijo podpira vse, kar more pospeševati zedinjenje ločenih bratov s kato'isko cerkvijo. Gotovo more za razširjenje kato'iske vere z uspehom delati le tisto ljudstvo,

* Glej pastirski list o sv. Cirilu in Metodu z dne 9. februarja 1906.

ki samo goreče po veri živi. Že sam zgled pravega verskega življenja med Slovenci in sploh med katoliškimi Slovani lahko mnogo pripomore, da bodo naši ločeni bratje spoznali, da je katoliška cerkev, ki katoliškim Slovanom deli toliko dobrot, edino prava in zveličavna Kristusova cerkev.

Udje Apostolstva imajo naslednje male in lahke **dolžnosti**: 1. Molijo v namen Apostolstva vsak dan Očenaš in Češčenamarija s pristavkom: »Sveta Devica Marija, sv. Ciril in Metod, prosite za nas!« 2. Plačujejo po 2 vinarja na mesec ali 24 vinarjev na leto; radodarnosti se seveda ne stavijo meje. 3. Udje duhovskega stanu darujejo vsako leto vsaj eno sv. mašo v namen Apostolstva za njegove žive in mrtve ude (okoli 14. februarja ali 6. aprila ali 5. julija, ker so to spominski dnevi sv. Cirila in Metoda). Kjer bo kaj več zanimanja za Apostolstvo, tam se priporoča, naj bi udje poskrbeli, da se vsako prvo soboto v mesecu opravi sv. maša v počaščenje Brezmadežnega Spočetja Device Marije za zedinjenje Slovanov s katoliško cerkvijo.

Polovico društvenih doneskov bo odbor v sporazumu s knezoškofijskim ordinarijatom porabljal za povzdigo verskega življenja v domovini in za podporo cerkvenega življenja naših rojakov v drugih krajih; pri tem se bo oziral na nasvete udov. Polovico doneskov (ali če bo mogoče še več) bo pa porabljal za podporo tistih katoličanov, ki so se iz razkola zedinili s katoliško cerkvijo ali pa sicer živijo raztreseni v razkolnih deželah. Ti katoličani so navadno zelo zapuščeni. Treba jim je poskrbeti duhovnikov, skrbeti za šole, cerkve, semenišča, za dostojno službo božjo in podobne stvari. Le potem more katoliška cerkev v vzhodnih deželah napredovati. Zgled tistih vzhodnih kristjanov, ki so se prostovoljno zedinili s katoliško cerkvijo, lahko največ pripomore, da bodo še ločeni bratje spoznali svojo zmoto. Tukaj posebno veljajo besede svetega apostola Pavla: »Če en ud kaj trpi, vsi udje z njim trpé, in če se poveličuje en ud, se veselé z njim vsi udje« (1. Kor. 12, 26.).

Odbor apostolstva bo poskrbel, da bodo

udje v vseh teh rečeh poučeni (v časopisih, s knjižicami, govori in predavanji).

Za tako bogoljubno delo so sv. oče Leon XIII. dovolili udom naslednje **odpustke**: Popolne odpustke dobijo udje pod navadnimi pogoji 1. na dan sprejetja; 2. na praznik sv. Cirila in Metoda (5. julija) ali v osmini; 3. na praznik Brezmadežnega Spočetja Device Marije ali v osmini; 4. ob smrti uri, če skesano kličejo ime Jezus, vsaj v srcu. — Odpustke 100 dni dobijo udje enkrat na dan, če skesano in pobožno molijo Očenaš, Češčenamarija in Čast bodi Očetu itd., s pristavkom: »Sveta Devica Marija, sv. Ciril in Metod, prosite za nas!«

Verni Slovenci! Iz tega lahko razvidite bogoljuben in apostolski namen »Apostolstva sv. Cirila in Metoda pod zavetjem preblašene Device Marije.« Pristopajte radi k Apostolstvu, ki se imenuje po naših apostolih sv. Cirilu in Metodu. S tem boste pripomogli, da se bodeta sv. Ciril in Metod častila, kakor zaslužita kot velika svetnika in goreča apostola prave vere med Slovani. S tem boste pa tudi ustregli opominom in prošnjam rimskih papežev, posebno Leona XIII., ki nas opominjajo: »Naj bi vsi častili in prosili sv. Cirila in Metoda, da po milosti, ki jo imata pri Bogu po vseh vzhodnih deželah varujeta krščanstvo, katoličanom izprosita stanovitnost, nezedinjenim pa voljo k zedinjenju s pravo cerkvijo.* Apostolstvo se ob enem zateka pod zavetje Device Marije. Sv. Ciril in Metod sta jo posebno goreče častila in njeno čast razširjala med Slovani. Nad grobom svetega Metoda na Velehradu se dviga veličastna starodavna cerkev posvečena

* Udje se vpisujejo pri domačem g. župniku, oziroma pri njegovem namestniku, ki ude vpisuje v društveno knjigo in vsakega pol leta škofijskemu odboru naznanja skupno število udov in določila nabrane doneske. Tajnik in blagajnik je dr. F. Grivec, (Ljubljana, Semenišče). V Ljubljani se udje vpisujejo in doneski sprejemajo tudi v zakristiji pri oo. lazarišnih; tudi uredništvo „Bogoljuba“ sprejema doneske. — Apostolstvo ne bo oviralo dosedanjih naših katoliških družb in društev, ampak jih bo gotovo še pospeševalo, in ako Bog da, pripomoglo, da se bo verski duh in versko življenje povsod poživilo.

Materi božji; tudi vzhodni nezedinjeni Slovani še sedaj zelo goreče časté Devico Marijo. Zato zaupamo, da bo Mati božja podpirala naše molitve in naše delo za ohranjenje in razširjanje prave vere, dragocene dedščine sv. Cirila in Metoda.

Verni Slovenci! Združite se v Apostolstvu svetega Cirila in Metoda pod zavetjem preblazene Device Marije;« poslušajte klic sv. Cerkve, molite in pomagajte, da bi moglo v katoliški cerkvi trajno zavladati ono veselje, ki je navdajalo očete vesoljnega cerkve-

nega zbora Florentinskega (l. 1439.), ko se je razkolna cerkev po svojih zastopnikih — žal, le za malo časa — zedinila s katoliško cerkvijo: »Veselite se nebesa! Zemlja se raduj! Podrta je stena, ki je zahodno cerkev ločila od vzhodne. Sprava in edinost sta se povrnili. Po dolgotrajni megli žalosti in po strašni temi razpora je vsem zasijalo jasno soince zaželjene edinosti.«

To naj nam izprosijo Devica Marija in sv. Ciril in Metod.

Bolgarski misijon.

Katoliški misijonarji, ki delajo med Bolgari, so bili tako prijazni, da so nam poslali malo sliko iz svojih misijonov. Na sliki (str. 000) vidite misijonarja in okoli njega 8 Bolgarčkov; nekateri so pogumni in veseli, drugi gledajo pa bolj boječe in začudeno, a vsi so dobrega srca in dobre glave, da jih mora biti vsak vesel. Ti dečki so prišli v malo (deško) semenišče v Kara Agač, da bi se tam učili in čez nekoliko let postali misijonarji svojega ljudstva. Dva dečka sta pripeljala s seboj vsak po eno sestrico; obe sta sprejeti v šolo, ki jo imajo redovnice blizu malega semenišča, in bodeta, ako Bog dá, postali redovnici.

Kara Agač, središče bolgarskih misijonov, je napol turška vas pri Odrinu (Adrianopol) v Macedoniji. V Macedoniji je okoli 20.000 Bolgarov zedinjenih s katoliško cerkvijo, a misijonarji pravijo, da bi jih bilo stotisoče, ko bi bili v prejšnjih letih imeli zadosti dobrih domačih duhovnikov. Tujci, naj bodo še tako dobri, si težko pridobé zaupanje bolgarskega ljudstva; le domači misijonarji morejo s trajnim uspehom delati za napredek katoliške cerkve med Bolgari. Zato je glavna skrb misijonarjev, da vzgojé domače bolgarske duhovnike, domače misijonarje. Po posebnem naročilu papeža Leona XIII. so francoski asumpcionisti (redovniki iz reda sv. Avgušтина, ki so si M. D. Vnebovzeto

izbrali za svojo posebno priprošnjico) l. 1896. ustanovili malo (deško) semenišče v Kara Agač; tukaj se bolgarski dečki in mladeniči učijo približno tistih reči kakor naši dijaki v latinskih šolah, potem pa gredo v duhovsko semenišče v Carigrad. Vsako leto se oglasi lepo število pridnih in pobožnih Bolgarčkov, ki bi radi postali misijonarji med svojim ljudstvom. Celó iz razkolniških družin mnogo dečkov prosi za sprejem v malo semenišče; misijonarji jih tudi sprejemajo, če stariši nimajo nič proti temu. V začetku lanskega šolskega leta so jih sprejeli 24; oglasilo se jih je pa skoraj še enkrat toliko. Misijonar P. Saturnin piše: »Letos smo morali 15 nadarjenim in pobožnim dečkom odkloniti prošnjo za sprejem samo zato, ker jih ne bi mogli toliko preživeti. Kako bridko nam je pri srcu, če pomislimo, da bode toliko dobrih dečkov samo zaradi revščine ostalo v razkolništvu, in vendar bi gotovo marsikateri izmed njih postal goreč misijonar.« Misijonarji morejo seveda samo take in samo toliko ljudi sprejeti v katoliško cerkev, za kolikor morejo preskrbeti katoliško vzgojo in katoliških dušnih pastirjev. Zato je pomankanje domačih duhovnikov res poglavitni vzrok, da katoliška cerkev ne more hitreje napredovati. Iz več razkolniških vasi prihajajo ljudje sami prosit misijonarje, naj jim pošljejo duhovnikov. P. Saturnin piše: »Celih deset vasi že dolgo čaka, da bi usli-

šali njih prošnje in jim poslači duhovnikov. Kako veliko in zaslužno je torej vse, kar storimo za podporo bolgarskega semenišča. Misijonarji morajo bolgarske dečke in mladeniče v semenišču z vsem preskrbeti in vse popolnoma brezplačno. Kako hudo jim je, ker morajo njih dobri gojenci včasih pomankanje trpeti in stradati!

Kako moremo pomagati bolgarskim misijonarjem? Gotovo z vsakim najmanjšim darom ali pa še na nekatere posebne načine. Omeniti hočem dveh načinov.

delo ima namen siromašnim bolgarskim dečkom, ki se pripravljajo za misijonski poklic, preskrbeti najpotrebnejši vsakdanji živež. Dobrotnik si izbere en dan v letu in za ta dan pošlje 20 K. Za dobrotnika se tisti dan v semeniški kapelici opravi sv. maša in en gojenec prejme sv. obhajilo v isti namen. Pred kosilom pa vsi dečki molijo za svojega dobrotnika. Mnogi izmed teh pobožnih dečkov so že izkusili, kaj se pravi stradati, zato si lahko mislite, kako so hvaležni svojim dobrotnikom. Kdor se hoče



Bolgarčki ob prihodu v malo semenišče.

Veliko dobroto izkaže bolgarskemu misijonu, kdor enega bolgarskega dečka vzame za svojega in ga vzdržuje toliko časa, da postane duhovnik; to stane 300 K na leto. Kaj takega seveda malo kdo zmore; mogoče pa je to kaki večji družbi ali več družbam skupaj.

Posebno prikupno je delo vsakdanjega kruha sv. Antona za bolgarske misijone. To

Bogu zahvaliti za kako posebno dobroto, ali izprositi božjega blagoslova ob kaki posebni priliki, ali kaj storiti za dušo kakega rajnika, skoraj nima lepše priložnosti kakor tukaj. S tem, če prihodnjim misijonarjem preskrbimo vsakdanji kruh, skrbimo tudi za kruh božje besede dobremu ljudstvu, ki samo zato živi v zmoti ločeno od katoliške cerkve, ker ni misijonarjev, ki bi ga poučili. Koledar vsak-

danjega kruha ima še mnogo nepreskrbljenih dni in zato morajo misijonarji manj dečkov sprejemati v malo semenišče.

Junaški šolarček iz bolgarske vasi Mostratli (na bolgarsko-turški meji) nam priča, da znajo Bolgarčki za pravo vero tudi trpeti, če je treba. Šestletni deček je z velikim veseljem hodil v šolo katoliških misijonarjev. Razkolniški pop mu je obetal lepo novo obleko in še druga darila, če bi ostal v razkolništvu in hodil v razkolniško šolo. Deček tega ni hotel obljubiti. Popa je to tako

razdražilo, da je dečka neusmiljeno pretepel. Deček je ostal stanoviten. Drugo jutro je šel v misijonsko šolo; med potjo so ga prijeli razkolniški otroci in ga vlekli v razkolniško šolo. Deček je komaj čakal, da so se odprla vrata, in potem je bežal, kolikor so ga noge nesle. Od takrat hodi redno v misijonsko šolo; zaradi varnosti ga vselej spremlja starejši brat. Tako stanovitni dečki bodo enkrat gotovo goreči misijonarji in gotovo zaslužijo, da jih podpiramo.



Cerkveni razgled.

Po svetu.

Letošnja papeška svetinja, ki so jo sv. oče Pij X. podarili kardinalom in prelatom na praznik sv. Petra in Pavla, je prirejena v spomin na preosnovno cerkvene kurije. Na eni strani se vidi papež na prestolu, ki izročajo auditorju odlok »Sapienti Consilio«; na drugi strani so pa trije kardinali.

Jubilejna slavnost Srca Jezusovega na Tirolskem. Na dostojen, da, veličasten način je praznovalo dobro katoliško tirolsko ljudstvo dne 20. junija stoletnico, odkar je posvečeno Srcu Jezusovemu. Že ob devet-, oziroma tridnevnica pred tem slovesnim dnem so bile vse cerkve po Tirolskem polne pobožnih častivcev Srca Jezusovega, ki so povečem vsi tudi pristopili k mizi Gospodovi. Pravi sijaj se je pa po cerkvah razvil seveda dne 20. junija. Povsod molitve, prejetje sv. zakramentov, ponovitev posvečenja, sprejema, slavnostna služba božja, zahvalnice itd. Dežela, ki ima toliko častivcev presv. Srca Jezusovega, sme pač biti ponosna!

Kongregacija najsv. zakramenta v Bolcanu je ustanovila novo naselbino v kraju Baelen na Belgijskem ob nemški meji. Nova podružnica je bila blagoslovljena in izročena vzvišenemu namenu — večnemu češčenju najsvetejšega zakramenta — dne 24. maja t. l. V novem samostanu je tudi zavod za mladeniče, ki hočejo postati duhovniki te kongregacije.

Dunaj. V dunajski nuncijaturi se bo izvršila v jeseni izprememba. Že dolgo je namreč znano, da bo sedanji papeški poslanik knez Granito di Belmonte postal kardinal, kar se bo zgodilo v jesenskem konzistoriju. Njegov naslednik bo najbrž msgr. Aversa, poprej uditore pri nuncijaturi na Dunaju, sedaj apostolski delegat na Kubi; druga poročila pa naznanjajo, da je za to važno službo odločen monakovski nuncij msgr. dr. Frühwirth.

Zanimivi podatki o Lurdu. Lani, o jubilejnem letu prikazovanja lurške Matere božje, je bilo došlo v Lurd 1 milijon in 300 tisoč romarjev. Med njimi so bili 4 kardinali, 38 nadškofov, 125 škofov in 95 prelatov. Svetih maš se je v Marijinem svetišču opravilo 94.500; sv. obhajilo se je podelilo 1,066.400-krat. — Uradno se je izpričalo popolno ali vsaj delno ozdravljenje v 146 slučajih. Vsi ti podatki spričujejo, da preganjanje sv. Cerkve na Francoskem Lurdu ne more nič škoditi.

Saški princ Maks, ki je bil nekaj let profesor na švicarskem vseučilišču v Freiburgu, bo šel, — kakor se čuje — za rektorja v zavod »Santa Maria dell' Anima« v Rim. Prelat Lohninger, dosedanji vodja, bo postal v kratkem škof.

Mednarodni evharistični kongres v Kolnu. Priprave za to veliko slavlje najsv. zakramentu so velikanske. Že sedaj so oglašeni 3 kardinali, 42 nadškofov in škofov, pričakuje se jih pa še mnogo več. Posebno sijajna obeta biti procesija

z Najsvetejšim dne 8. avgusta. Slavnostni govori bodo v nemškem, francoskem, angleškem, španskem, poljskem in italijanskem jeziku. Med govorniki je priglašen tudi saški princ Maks.

Prvi tirolski katoliški shod se je sijajno obnesel. Otvorjen je bil 22. maja. Katoliški Tirolci so se enodušno, pozabivši vse malenkostne strankarske prepire, združili za sveto stvar, složni kakor l. 1809. Na slavnostnem zborovanju je bilo navzočih 3000 navdušenih katoliških mož. — Avstrijski katoliški shod bo letos 5. septembra, veliki shod nemških katolikov pa bo v Breslavi od 29. avgusta do 2. septembra.

Šegavost sv. očeta Pija X. Kakor znano, so podarili papežu ameriški katoličani krasen avtomobil; sv. oče so ga sprejeli v last dne 24. junija, pa so se takoj popeljali na izprehod po vatikanskem vrtu v spremstvu državnega tajnika Merry del Val-a. Po končani vožnji so rekli sv. oče proti vozniku šaljivo: »Pravijo, da je papež nasprotnik napredka. To pa ni res. Papež gre s časom naprej. Danes smo bili na avtomobilu, vdrugo bomo pa morda na aeroplanu (zrakoplov).«

V katoliško Cerkev je prestopilo lani v Zjedinjenih državah 28.700 krivovercev.

Sv. oče in Mahmed V. Novi turški sultan je odposlal iz Carigrada posebno poslanstvo v Rim, da obvesti poglavarja sv. Cerkve o spremembi na turškem prestolu.

Misijonska razstava je bila slovesno otvorena meseca junija v Londonu. Razstava nosi ime »Afrika in Vzhod« ter ima namen pokazati, kaj so dosegli neumorno delavni misijonarji v tujih pokrajinah. Da je razstava tembolj zanimiva, so povabili celo domačine iz Indije, Japonske, Palestine in iz afriškega osrčja.

Preganjanje katoliških duhovnikov na Ruskem. Po nesrečni vojni z Japonsko je podelil ruški car svojim podanikom versko svobodo; postava je bila pač tiskana na papirju, uradništvo jo pa prezira. Kdor se te prostosti posluži, je kaznovan. To je izkusilo 82 katoliških duhovnikov v okraju Wilna, ki so jih zaprli, ker je ondi prestopilo mnogo Rusov v katoliško Cerkev, takih namreč, ki so jih poprej s silo pridržavali v razkolni cerkvi.

Zoper nenravne glediške predstave. Dober vtis je napravil Taft, predsednik Združenih držav, ko je v New-Yorku odločno protestiral zoper nenravno predstavo v gledišču, h kateri je bil povabljen. V prvem dejanju že so se kazali prizori iz življenja velikomestnih beznic, potem

pa je nastopila deklica in uprizorila ples, kakor je že ob takih prilikah v navadi. Predsednik je izražal očitno nevoljo nad vsem tem ter je demonstrativno zapustil gledišče. Ko je občinstvo zapazilo, da se je predsednik namenoma odstranil, je sledilo njegovemu zgledu.

Zoper nenravne in pohujšljive knjige. V velikem mestu Hamburgu so se združile vse politične stranke za bojkot onih knjigarn, ki prodajajo nemoralne in nenravne knjige. Tak nastop je najboljšo orožje zoper brezvestnost onih trgovcev, ki prodajajo vsevprek — dobro in slabo čtivo.

Za ponesrečence po potresu v Italiji so se nabrale ogromne vsote denarja. Kakor dostikrat, se čuje tudi sedaj o nepravilnostih pri nekaterih, ki so zbirke oskrbovali. Naravnost občudovanja pa je vredna požrtvovalnost sv. očeta Pija X., ki bodo z darovanimi zneski dali postaviti okrog 200 zasilnih cerkva in prav toliko šol in župnišč v potresnem ozemlju. Zraven tega so dali sezidati tudi več sirotišnic in zavetišč.

Grško. Katoliško življenje na Grškem se prav povoljno razvija. Katoliški duhovniki uživajo čedalje večje spoštovanje. Pred kratkim je bil za rektorja na vseučilišču v Atenah izvoljen katoličan, kar bi bilo pred nekaj leti nezaslišano.

Za razširjanje sv. vere se je nabralo lani po raznih državah 6 in pol milijona kron. Zanimivo je vedeti, koliko teh darov pripade na posamezne pokrajine, oziroma države. Največ je zopet darovalo francosko ljudstvo, ki je prispevalo tri milijone, dasi ima doma dosti verskega davka. Na Belgijskem so darovali 385.000 kron, na Španskem 172.000 kron, na Italijanskem 240.000 kron, Avstrija 60.000 kron, Švica 90.000 kron, Angleška 45.500 kron, Zjedinjene države en milijon kron, Ogrska 4000 kron itd. V Avstriji še vedno premalo storimo za misijone

Dar za sv. očeta. Družba Američanov je naročila za sv. očeta Pija X. krasen avtomobil, ki je izgotovljen na najmodernejši način. Na vratih je vdelan papežev grb, na drugi strani pa je podobna sv. Jožefa. V notranjščini sta pritriena dva žepiča; v enem se nahaja dragocen brevir, v drugem pa knjižica za beležke.

Prva zasilna cerkev, ki so jo sv. oče podarili Messincem, je bila posvečena meseca maja. Ganljiva svečanost bo ostala v trajnem spominu vsem prebivavcem stare Messine. Posvečenja in službe božje se je udeležilo nešteto ljudstva.

Dva avtomobila so kupili sv. oče ter jih poslali v Kalabrijo in Sicilijo, da jih bodo rabili pri

prevažanju zidarskih potrebščin za nove cerkve v potresnem ozemlju. V okrožju mesta Reggio se je pri zadnjem potresu izmed 96. cerkvâ razrušilo 94. Samo dve cerkvi se nista podrli, a sta toliko razrahljani, da ju bo treba podreti.

Katoliški metropolit in nadškof Wnukowski je umrl v Peterburgu. Visoko službo je bil nastopil še le lani pred Božičem.

Privrženci kulturnega boja propadli v italijanski zbornici. Republikanski poslanec Chiesa je predlagal, naj se samostani na Italijanskem odpravijo, premoženje redovnikov pa naj vzame država. Za njegov predlog se je oglasilo samo 53 izmed 226 navzočih poslancev.

Strašna zlobnost odkrita. Iz Rusije je došla v Bajrut velikanska sveča, ki je bila namenjena za cerkev božjega groba. Uradniku pri mitnici se je zdela izredna teža sveče sumljiva; napravil je luknjico z bodalcem vanjo, pa je zadel na železo. Natančna preiskava je dognala, da je bilo v sveči tri kilograme dinamita. Uradnik je dobil od cerkvenega predstojništva lepo nagrado.

Na Japonskem se je izdatno pomnožilo število katoliških redovnih učiteljev, ki dobivajo plačo ali pa vsaj podporo od vlade in so nastavljeni na javnih državnih šolah. Na gimnazijah in tem enakih zavodih deluje že čez 100 redovnikov. Vpliv ženskih redov je pa še večji. Na stotine deklic, mladih dam, da, celo omoženih gospâ prihaja v njihove zavode, da se uče kuhati, šivati, slikati in muzicirati.

Po domovini.

Zakrament svete birme je prejelo letos v lavantinski škofiji do konca junija 2588 birmancev, in sicer v stolni cerkvi v Mariboru na binkoštno nedeljo dne 30. majnika 783, na binkoštni ponedeljek dne 31. majnika pa 3. V šentlenarski dekaniji je bilo birmancev pri Sv. Juriju v Slov. goricah dne 12. junija 314, pri Sv. Ani na Krembergu 13. junija 390, pri Sv. Benediktu 14. junija 274, v Negovi dne 15. junija 223, pri Sv. Trojici v Slov. gor. 16. junija 341, pri Sv. Lenartu v Slov. gor. 17. junija 260, v celi dekaniji skupaj 1802. — Za 18. junija že napovedano birmovanje pri Sv. Rupertu v Slov. goricah je moralo izostati ter biti preloženo na poznejši čas, ker v ondotni župniji razsaja davica, za katero je obolelo veliko število otrok. Prevzvišeni gospod knez in škof so prejemale po vseh župnijah genljive dokaze srčne udanosti in ljubezni od strani dobrega in vernega ljudstva. Številni slavoloki s primernimi napisl, pristrčni pozdravi, podok-

nice pred župnišči, čarovita razsvetjavanja ob večerih (zlasti n. pr. pri Sv. Trojici), množice zbranih vernikov, vse to je pričalo, kako naš narod spoštuje sveto cerkev in njene zastopnike. Ob priliki birmovanja so mil. nadpastir blagoslovili pri Sv. Juriju dve prenovljeni banderi s podobami presv. Rešnjega Telesa, Marije Pomočnice in sv. Jožefa; pri Sv. Benediktu novo naročeni kip Lurške Matere božje; na meji šentlenarske in šentrupertske župnije pa lep občestni križ, katerega je dal okusno prenoviti novi graščak na Hrastovcu, gospod Artur Kottas plem. Heldenberg. Pri tem križu, kakor po vseh župnijskih cerkvah, kjer je bilo birmovanje in kanoniško obiskovanje, so neutrudni nadpastir z veliko vnemo oznanjevali božjo besedo. Splošna ginjenost poslušalcev je bila znamenje, da je seme božjih nauk padalo na rodovitna tla.

Letošnji novomašniki ljubljanske škofije. Letos so bili posvečeni sledeči gg.: a) Iz IV. letnika: Cankar Izidor iz Šida v Slavoniji in je daroval sv. mašo istotam 18. julija; Černugelj Anton iz Metlike, istotam 18. julija; Erjavac Anton iz Št. Vida nad Ljubljano, bode daroval sv. mašo istotam novembra meseca; Gnidovec Jožef, Ajdovec, je daroval prvo sv. mašo istotam 18. julija; Funtek Srečko iz Mengša, istotam 18. julija; Liškar Peter iz Voškega, istotam 25. julija; Šesek Ivan iz Homca, istotam 18. julija; Šifrar Anton iz Šmartna pri Kranju, istotam 25. julija; Zabret Franc iz Britofa pri Kranju, je daroval pri čč. ss. uršulinkah v Ljubljani 19. julija; Zupanc Andrej iz Krke, istotam 18. julija; b) iz III. letnika: Andolšek Ivan iz Sodražice, istotam 18. julija; Dolenc Janko, rojen v Repnjah, je daroval pri sv. Petru v Ljubljani 18. julija; Komlanec Anton od Sv. Križa p. Kostanjevici, istotam 18. julija; Lunder Alojzij iz Velikih Poljan, istotam 1. avgusta; Omahen Ignacij iz Št. Vida pri Zatičini, istotam 25. julija; Porenta Anton iz Žabnice, istotam 18. julija; Tomažič Ivan iz Most pri Ljubljani je daroval prvo sv. mašo pri sv. Petru v Ljubljani 25. julija.

Osebnosti. Vič. g. Ivan Kociper, stolni vikar in katehet v Mariboru, je imenovan za veroučitelja na mariborski gimnaziji.

Letošnji zlatomašniki so sledeči čč. gg.: Jurij Čurin, Jožef Kolarič, Jakob Koeldnik, Matija Koren in Jan. Ev. Košar.

Imenovanje. Glasom odloka papeževega majnika 1909 št. 79 so imenovali sv. oče Pij. X. mnogočastitega gospoda Jurija Bezenšek, kn.-šk. konzistorijalnega svetovalca in župnika v Ča-

dramu svojim tajnim komornikom supra numerum.

Osebnost. Premeščen je č. g. kaplan Frančišek Ostrž iz Št. Vida pri Grobelnem k Sv. Martinu v Rožni dolini. — Bolezen je obiskala preč. gg. dekana Henrika Verk na Vidmu in župnika Alojzija Kos pri Sv. Martinu v Rožni dolini.

Novomašniki v Gorici. Nj. prevzvišenost knez nadškof goriški so posvetili 18. julija v mašnike te-le čast. gg.: Mihaela Toroš, Alojzija Majcen, nadalje Antona Gratton in Ernesta Scremin za goriško nadškofijo. Julija Rutar pa za tržaško-kopersko škofijo.

Sv. krst je prejela 12. julija v knez nadškofijski palači v Gorici židinja gospa Lidija Marija Toribolo. Krstil jo je g. Klement Corsig, kurat iz Turjaka. Prevzvišeni knez nadškof pa ji je podelil zakrament sv. birme.

Romarski vlak v Marijino Celje bo šel letos iz Maribora dne 9. avgusta ob 10. uri 50 minut zvečer. Vožnja bo stala v tretjem razredu 9 K. Nazaj se vrnemo dne 12. avgusta in pridemo v Maribor ob pol sedmih zvečer. Ker so dozdej na ozkotirni železnici od Kapfenberga do Seewiesen bile vedno težave in še železnica ni nikoli imela dosti vozov, da bi nas pošteno pripeljala v Seewiesen in nazaj, zato letos ne gremo na Seewiesen v Marijino Celje, ampak na Neuberg. V Neuberg nas mariborski vlak naravnost zapelja in treba čisto nič izstopati. Takih sitnostij torej, kakor pred dvema letoma, letos na vlaku ne bo. Lansko romanje je gotovo še vsakemu udeležencu v prav dobrem spominu in letos je vodstvo romarskega vlaka v istih rokah kakor lani, zato je pač gotovo, da se bo vršilo vse v najlepšem redu. Naše somišljenike prosimo, da agitirajo za obilno udeležbo. Čim več nas bo, tem lepši vtis bomo naredili.

Umrli je 3. julija t. l. č. g. Mandeliček, bivši kaplan v Ribnici na Pohorju. Rojen je bil 9. aprila 1865 v Skočinah na Češkem, duhovnik postal 25. julija 1890 ter služboval v devetih župnijah. R. I. P.!

† **Franc Brelih.** Dne 1. julija je na svojem posestvu v Slivnici naglo umrl vč. g. Franc Brelih, vpokojeni profesor verouka na mariborski realki, kjer je služboval 36 let. V pondeljek je bil še v šoli — poučeval je namreč še kot upokojen profesor slovenščino na zavodu — v torek proti večeru mu je pričelo prihajati slabo. V sredo zjutraj ob 9. uri pa je že bil mrtev. Zadel ga je kap.

Imenovanje. Č. g. Jož. Sinko, župnik pri Sv. Lovrencu v Slovenskih goricah, je imenovan za kn.-šk. duh. svetovalca.

Družba sv. Mohorja šteje zdaj

	dosmrtnih,	letnih,	vkup	
v goriški nadškofiji	152	10243	10395	udov,
„ krški škofiji	184	6351	6535	„
„ lavantinski škofiji	455	25441	25896	„
„ ljubljanski škofiji	763	32366	33129	„
„ tržaško-koprski škofiji	75	4639	4714	„
„ poreški in krški škofiji	12	186	198	„
„ senjski in dalmatinski škofiji	11	216	227	„
„ zagrebški nadškofiji	23	456	479	„
„ djakovski škofiji	1	67	68	„
„ bosniških škofijah	8	163	171	„
„ somboteljski in drugih ogrskih škofijah	2	219	221	„
„ sekovski škofiji	41	399	440	„
„ videmski nadškofiji	11	229	240	„
„ raznih krajev Avstrije in Evrope	20	349	369	„
„ Ameriki	21	2109	2130	„
„ Afriki in Aziji	8	223	231	„
	vkup	1787	83656	85443 udov.

Za nekaj se bodo te številke še spremenile po posameznih oglasilih.

Po navedenem številu so se še pomnožili dosmrtniki za 47, letniki za 1007, vkup za 1054 udov. Ker se nadejamo še nekaterih članov, posebno takih, ki se oglašajo še-le, ko vidijo nove knjige v rokah sosedov, bo znašal celi prirastek nad 1200 udov.

Pomnožili so se pa člani goriške nadškofije najbolj, namreč za 554, za njimi tržaško-koprski za 260, potem lavantinski za 246, člani krške škofije za 185, Amerikanci za 63, škofiji Poreč in Krk za 30, razni kraji za 21, sekovska škofija jih je oglasila za 21, Djakovo in Bosna po 1 več. — V »črno knjigo« pa bi vpisali vse druge škofije, ako bi ne vedeli, da je tudi tam uspeh še vedno lep, ako vpoštevamo gospodarsko bedo; izgubila je ljubljanska škofija 231, somboteljska 56, videmska 18, senjska in dalmatinska 12, zagrebška 8 in Afrika 6 članov.

Molite za ubogo Primorsko!

Pod tem naslovom smo prečili z Goriškega sledeče vrstice:

Ker je deželni zbor goriški razpuščen, smo zopet pred vrati novih volitev. »Sine me nihil potestis facere«: »Brez mene ne morete ničesar storiti,« pravi Jezus Kristus. Ta resnica velja tudi v političnih odnošajih. Dober ali slab izid volitev vpliva nečesto tudi na blagostanje cerkve in verskega življenja v deželi. — Uči nas Francoska. — Priporoča se torej cenjenim bravcem »Bogoljuba« v molitev srečen izid prihodnjih volitev, da se ne zgodi kakor pri zadnjih. Dal

Bog, da bi se vsi krščansko misleči faktorji zedinili in se kot en moč postavili v boj proti sovražnikom cerkve in verskega prepričanja. Moliti v ta namen bi smeli zvati — apostolsko delo!

Duhovne vaje pri sv. Jožefu nad Celjem bodo, in sicer: 1. Duhovne vaje za krščanske moške se začnejo 2. avgusta, to je na porcijunkulo zvečer ob 6. uri. 2. Duhovne vaje za žene se začno na angeljsko nedeljo, to je 29. avgusta zvečer ob 6. uri.

Škofijska kronika. V Spodnji Idriji je umrl 24. junija odočni župnik č. g. Ivan Juvan. — Č. g. Jožef Zelnik, župnik v Čemšeniku, je imenovan za kn. šk. duhovnega svetnika.

Za evharistični shod, ki se prične 3. avgusta v Dubrovniku, se je oglašilo 25 duhovnikov ljubljanske škofije.

Dva važna sestanka sta bila v Ljubljani dne 22. julija, in sicer IV. sestanek voditeljev Marijinih družin in pa I. občni zbor protialkoholne zveze duhovnikov.

Mariborski lurski romarji so letos 16. maja ob obletnici, ko so se poklonili lani v Lurdu, obhajali v baziliki Matere milosti svečano obletnico s sv. mašo, in je bila cerkev krasno z električnimi lučicami razsvetljena. Vsi smo se veseli spominjali srečnega trenutka, ki smo ga lani doživeli v Lurdu; tudi veliko zanimanja je med našimi ljudmi, ki bi se radi zopet v kratkem podali na božjo pot v Lurd. Če bodo zopet še enkrat priredili poseben vlak, bo udeležba zopet obilna iz Štajarske.

Sporedno s časom iti! V starem veku so vojaki šli v vojsko oboroženi s škitom in s sulico. Vojak, ki bi se danes hotel tako oborožiti, bi spadal v šaljive liste. — Danes nikdo več ne dela pri oljiški svetilki, ampak pri petrolejki ali pa pri električni, oziroma plinovi razsvetljavi. — Kdo gre še danes peš v Rim? Na razpolago imamo poceni vožnjo po železnici, nekateri si privoščijo pa motorske vozove.

Tako je tudi v duhovnem življenju. Našim prednikom je bilo zadosti, da so prejeli po trikrat v letu sv. zakramente. Takrat med njimi ni bilo ne prostozidarjev, ne svobodomislecev, ne socialnih demokratov, ne brezbožnežev, ne protiverskih časopisov. Naši predniki niso hodili v tovarne, ne v tujino, ne v Ameriko. Skratka: Niti desetino teh nevarnosti ni bilo, ki jih imamo mi v sedanjem času. Ako bi se hoteli zadovoljiti z duhovnim orožjem svojih prednamcev, potem bi bili podobni vojakom, ki bi hoteli sedaj iti v boj s sulico in škitom. Ako hočeš s časom na-

prej in ne capljati od zadaj, tedaj ti je treba večkrat pristopiti k mizi Gospodovi, drugače boš dostikrat brez notranje moči, brez milosti, brez zmage — in slednjič morda brez plačila.

Iz Dolenje Dobrave nad Škofjo Loko. Na binkoštni pondeljek se je popoldne blagoslovila nova krasna kapelica presv. Srca Jezusovega. Kip presv. Srca Jezusovega so nesli fantje v cerkev, med popoldanskim opravilom je bil v cerkvi in po opravilu so ga preč. gospod župnik blagoslovili; potem so ga s procesijo nesli iz župne cerkve na Dobravo. Tukaj smo imeli lep govor in pete litanije Srca Jezusovega. Kapelica je veličastno lepa.

Ptujska okolica. Pretečeni mesec so milostljivi gospod knezoškof dr. Mihael Napotnik birnovali po ptujski dekaniji. Po nekaterih župnjah so jih sprejeli krasno in slovesno. Spremljali so jih slovenski mladeniči na brzih konjih kot izvrstni jahači v narodnih nošah. V župniji sv. Petra in Pavla v Ptujju so birnovali v pondeljek dne 28. junija. Po slovesnem vходу v cerkev so najpopred blagoslovili novo pedobo sv. Frančiška Serafinskega. Potem so služili tiho sveto mašo. Birmancev je bilo 337 dečkov in 391 deklic. — V torek, dne 29. junija, na praznik sv. Petra in Pavla, pa smo slovesno obhajali godovanje obeh apostolov, katerima je posvečena cerkev. Pozno pridigo so imeli veleč. gospod dr. Anton Korošec, deželni in državni poslanec. Slovesno sv. mašo so služili veleč. gospod P. Janez Piks, provincijal očetov minoritov z Dunaja.

Izselnikom v Ameriko na znanje! Po najnovejših odredbah izselniške oblasti ne more nihče v Ameriko, ako ne pokaže pri vstopu nadzorniku vsaj 25 dolarjev (125 kron). Ako jih nima, mora pisati ponje svojim sorodnikom. Kdor torej gre v Ameriko, naj vzame seboj toliko denarja, da bo mogel to svoto pokazati, ali pa naj svojim sorodnikom sporoči, da mu denar že naprej pošljejo v New-York na Rafaelovo družbo, ki ga bo naložila na njegovo ime pri izselniški komisiji, da ga mu že pred izkrcanjem izplačajo. Kdor si tega denarja ne preskrbi, mora nazaj v domovino. Enako, kdor ni prav zdrav ali ima telesno hibo, naj nikar ne hodi v Ameriko. — Rafaelova družba v New-Yorku.

Amerika. Odlomki iz nekega pisma. »Bogoljub« mi je prihajal redno celo leto, in če je prišel včasih pozno, me je res že skrbelo, če bi ga ne bilo. Odkar ga čitam, zdi se mi, da pride pismo od doma, ki me seveda vedno zelo razveseli. Domu služiti bi ne šla nikdar več.

pa tudi nikomur bi ne svetovala priti v Ameriko. Kateri je od doma dobro poučen in dober kristjan, tukaj gotovo tudi ostane. Taki so pa navadno radi doma, ker vedo, da tukaj je: Delaj, delaj in delaj, — šele potem moli! Kogar pa srce vendar le žene sem in neče pozabiti, da je doma tudi včasih prijetno in lepo — vsakemu bi »Bogoljuba« najtopleje priporočala.

Iz jugoslavenske bosanske Krajine.

Mnogo let smo že želeli imeti v jugoslavenski hrvatski bosanski srednji Krajini eno svetišče ali vsaj altar ljube Žalostne Matere božje.

Dobili smo iz Kranjske velepomembno in milo podobo Žalostne Matere božje in začeli smo delovati za njeno novo svetišče.

Ob isti cesti, v bosanski Krajini, kjer sta pred 28 leti težavno samotež na dvokolicalih vozila dva Slovenca med drugimi stvarmi tudi podobo Brezmadežne Device iz Rima, blagoslovljeno osebno od rajnega sv. očeta Pija IX., bode stala nova kapela-cerkvica v čast in slavo Jezusu in Njegovi žalostni Materi Mariji.

Ob istem pet dni hoda dolgem potu, koder se je vozila zgoraj omenjena sv. podoba, so od tedaj do sedaj nastale nove cerkve, kapele, krščanske rimsko-katoliške občine in župnije, prejšnje zelo redke so se pa povečale in razširile.

Oni pot in cesta v Bosni bila sta ta-le: Od bosanske Kostajnice, Novi, Prijedor, Kozarac, Ivanska, Banjaluka in bosanska Gradiška.

Letos v praznik presv. Srca Jezusovega bil je blagoslovljen križ in vsajen v zemljo na me-

sto, kjer bodeta stala kapela in altar žalostne Matere Jezusove.

Materijal se že vozi na stavbišče te nove cerkvene naprave. Ubožni in revni smo, manjka nam sredstev; vendar začeli smo, upajoči v Previdnost božjo in pripomoč krščanske ljubezni in spoštovanja Žalostne Matere in Device, pa do ubogih katoličanov med drugoverci. Kdor bi nam utrpel kaj pomagati, mu bomo zelo hvaležni.

Molilo in prosilo se bode v tem novem svetišču mnogo za pomiloščenje, tolažbo in pomoč živim in umrlim kristjanom katoliškimi i. dr. Posebno pa za žive in umrle dobrotnike in dobrotnice.

Rimo-katolički župni ured sv. Josipa u Prijedoru in kapele-cerkvice stavbeni odbor: Br. Alphons Marija, nadodbornik i oskrbitelj; Martin Matorej, Johan Kolaritz, František Maša, Vincenc Kořinek; J. Ante Babić, župnik i dekan.

Naznanilo.

Iz Prage smo prejeli to-le naznanilo: Eno oltarno sliko ali eno cerkev na Kranjskem je pripravljen v letu 1909 ali 1910 naslikati večš, strokovno izobražen, v cerkvenih umetnostih znan akademičen slikar. Prosil bo samo toliko, kolikor bo njega stala. Natančneje v Rozhledy v umění církvemim, Praha, Vinohradi št. 177.

Kdor jo želi, naj se zglati pri našem uredništvu.

Neka siromašna župnija v Istriji se pa priporoča, če bi mogla dobiti kak že obrablen, pa še dostojen tabernakel in božji grob.

II. hrvaško romanje v Lurd

odlazi z Reke v ponedeljek, 9. avgusta ob treh popoldne. Cena: III. razred 260 K, II. 360. Obrniti se je na kapucinski samostan v Reki in plačati takoj 30 K. Kdor ima volje iti v Lurd, naj se pridruži!

Slovensko-hrvaški evharistični shod v Dubrovniku (Dalmacija)

bo zboroval 3., 4. in 5. avgusta in obeta biti zelo veličasten. Pričakujejo 10 škofov in 200 duhovnikov. Slovenskih duhovnikov se je oglasilo do danes 24. julija ravno 50; in ž njimi tudi škof ljubljanski. Imeli bodo svoj pevski zbor in zastavo. Tudi neduhovniki lahko gredo. Oglasil se je en župan, en nadučitelj, ena gospodična. Parnik odhaja z Reke v ponedeljek 2. avgusta ob 7:45 zjutraj. Za parnik je treba 38 kron. Kdor želi plačati, se lahko pridruži do zadnjega dne.



Snujte odseke v Marijinih družbah!

Ta poziv ste brali v predzadnji številki »Bogoljubovi«. Povedal sem vam, kaj so odseki, kakšni odseki naj bi se vpeljali, in naročil sem vam, da se o tem med seboj posvetujete in razgovarjate.

Ali ste storili to? In kaj pravite k temu predlogu o odsekih? Vsi dobri družabniki so gotovo to misel z veseljem pozdravili. Slišali so že večkrat priporočati apostolsko delo, in radi bi bili kaj storili, pa niso prav vedeli, kaj naj delajo in kako naj začnejo. »Odseki« jim bodo pomagali, da bodo svoje blage želje mogli izpeljati.

Poročil o tem še nismo kaj dobili. Le vzorna Marijina družba iz Št. Jurija pod Tabrom (na Štajarskem v Savinjski dolini), ki smo jo že parkrat stavili vsem drugim v zgled, nam je poslala o tem poročilo, ki bodi v spodbudo vsem drugim tiskano tukaj-le:

Št. Jur ob Taboru. Odseki. Kakor priporoča »Bogoljub« v letošnji 6. številki, smo si tudi me ustanovile v Marijini družbi razne odseke. Nekaj smo jih imele že prej. Zdaj obstojijo ti-le: 1. Časnikarski, 2. treznostni, 3. dobrodelni (za nabiranje darov za vsakovrstne dobre namene, tudi za misijone), 4. obhajilni odsek za pogosto sv. obhajilo (v njem so vse voditeljice), 5. olepševalni odsek (za lepšanje v cerkvi in cvetlične grede okrog nje). (To je kaj lepo, da cvetlične grede okoli cerkve napravljate. Posnemajte to še drugod! Ur.) Vsi ti odseki marljivo delujejo, samo trez-

nostni še bolj potihem, ker še nima v rokah pravil. Ko bodo tiskana se priporočimo zanja. (Kmalu jih dobite. Ured.) Za naročevanje in prodajanje raznih nabožnih knjig, rožnih vencev, škapulirjev, svetinjic skrbi tudi z naprej družbina blagajničarka. Časnikarski odsek skrbi tudi za reševanje svetopisemskih nalog v »Bogoljubu«, je torej obenem neka-ko izobraževalni. Tako upamo, da bo družba še bolj živahno delovala v čast Bogu in Mariji.

Tako torej delajo v Št. Jurju. Kar znajo tukaj, to lahko naredite tudi drugod. Če še niste začeli, začnite!

Da bo lažje šlo, zato podajam danes še malo pojasnila.

Snovanje odsekov se lahko izvrši na poziv družbenega vodnika in pod njegovim vodstvom (v sejah predstojništva in potem pred celim zborom); lahko pa storé to tudi družabniki sami, samo da vodniku o tem sporoče. Eden, ki je recimo vnet za treznost, reče znanim tovarišem: napravimo treznostni odsek! Kdor je z meno!, naj se mi pridruži! — Ko jih je nekaj priglašanih, se zberejo skupaj ali v družbini sobi, če jo imajo, ali pa v hiši ali na vrtu kakega družabnika. Tam si izberejo načelnika — vsak odsek mora imeti enega načelnika — in se posvetujejo, kako bodo delali, kako še novih udov pridobivali itd. S tem je odsek ustanovljen. — Potem se morajo pa seveda shajati na posvete večkrat, in sicer kakor potreba za-

hteva; pri nekaterih odsekih bo treba pogosteje, pri drugih manjkrat. Vsak načelnik mora imeti imenik udov svojega odseka in mora sploh skrbeti, da se odsek živahno giblje. Ko bi svojo dolžnost zanemarjal, naj se izvoli drug. — Skrbno pa se je varovati

kakih prepirov. Vse se mora goditi z odobrenjem družbenega vodstva.

Zdaj ste o tem poučeni, — in zdaj greste lahko na delo! V spodbudo drugim pa sporočajte, kaj ste naredili.

V spomin mladeniškega shoda na Brezjah dne 1. junija 1909.

Pozdrav.

Ko v skalno zrem gorenjsko stran,
oko obstane, ostrmi
na blaženi ravninici.
Pozdravljena ravnina sveta,
kako časti te duša vneta!
Kraj sveti, poln blagih nad,
slovenski Velegrad!
V te moje se oko ozira
in solze radosti otira,
kot Lurd slovenski te pozdravljam,
Kraljico kronano proslavljam.

Ko v skalno zrem gorenjsko stran,
zagledam v duhu oni dan,
ko smo mladeniči udani
v svetišču tvojem bili zbrani . . .
Prepevali smo ti pozdrave:
češčena, Mati, ave, ave!

Kraljica naše domovine
si gledala na svoje sine,
ti prošnji čula si nešteto,
molitve vroče, petje vneto,
ki tebi v čast se je razlegalo.
in tisoč grl ti je prisegalo
vdanost in zvestobo.
Premagovati svojo strast
in delati za tvojo čast,
zatirati sveta hudobo.

Pod tvojim praporom naprej
hoditi smo ti obljubili,
o, miho ti z nebes nas glej,
da prav te bodemo častili.

Pred čudodelno podobo. Prošnja.

Sveti in skrivnostni čuti
v duši se porajajo,
žarki sveti, rajsko-mili
srce mi napajajo.

Tu pred čudežno podobo
prošnji čula si nebroj,
mnogim že priprošnja tvoja
pomagala je tako.

Tudi jaz te upno prosim,
Mati naša kronana;
slušaj vzdihne prošnje vroče,
bodi naša varhinja.

Glej, je lepa zemlja naša,
lepe kranjske so gore;
lepše pa, o mnogo lepše
tvojih zvestih so vrste.

Blaga, čista sapa veje
iz planinskih nam vrhov,
boljši duh pa greje srca
tvojih ydanih ti sinov.

Duh zavesti in ponosa,
kremenit značaj jeklen,
duh odlčen, trdna volja,
jasno čelo, duh iskren.

O gotovo si vesela,
ko te zvestih množice,
ko sinovi te vdani,
mater milosti slave.

V jezici pa sovrag se zvija
ko časti te mladi svet;
sklepe in nakane kuje
satan in hudobni svet.

Svet hudobni išče sreče,
tam kjer prave šreče ni;
išče luči, blodi v zmoti,
se ponaša v revščini.

Nas sovraži, zaničuje,
dela zoper tvojo čast,
skruni cerkev, sveto vero
in ovira njeno rast.

Gl' Marija, tu nevarnost,
tu nesreča nam preti;
oh, potrebni smo pomoči,
da nas brani in krepi.

Naj nas tvoja roka vodi
skoz nevarnosti sveta,
daj poguma nam, srčnosti,
stanovitnosti duha.

Radi hočemo trpeti
bolečine, tudi smrt;
samo to, le to dodeli,
da bo greh in satan strt.

Mati, od zastave tvoje
daj ločiti se nikar;
vedno hočemo hoditi,
kjer nam sveti rajski žar.

Stanovitnosti, Marija,
in srčnosti svojim daj,
daj, da pod zastavo tvojo
pridemo v nebeški raj.

Slovo.

Žalostna ura, o ura slovesa,
zvon že naznanil je bridko slovo;
duša ozira se k tebi v nebeša,
v duhu ti tožen podajem roko.

Z Bogom, Marija! Glej, tvoji sinovi,
polni poguma odhajamo v svet,
kdaj nam presrečni napočijo dnovi,
da tu pri tebi se snidemo spet?

Morda nikoli več tvoje svetišče
zrle ne bodo telesne oči,
morda odjadra že duh v pristanišče,
kjer se na veke tvoj ave glasi.

Polni poguma odhajamo torej,
zdrava Kraljica nebeških višin!
O, da pri tebi se združimo skorej,
vzbujaj mi živo na tebe spomin!

J. U. Limbarski.

Sv. Stanislav Kostka.

Stanislav pobegne z Dunaja.

Ko je bil Stanislav popolnoma ozdravel, začel je premišljevat, kako bi se dalo vstopiti v družbo Jezusovo (k jezuitom). Noč in dan je na to mislil in prosil Marijo Devico pomoči. Brez dovoljenja očetovega bi ne bil sprejet v družbo Jezusovo; toda očetu pisati in ga prositi za dovoljenje, bilo bi zani brezuspešno. Oče bi ga bil takoj odpoklical z Dunaja domu in tega se je Stanislav bal.

Zaupajoč v Devico Marijo, tudi sedaj Stanislav ni obupal. Zatekel se je k svojim predstojnikom ter jih miho prosil, da bi oni za njega prosili pri njegovem očetu, da bi mu dovolil vstopiti v družbo.

Njegov brat Pavel in učitelj Bielinski sta začela sumiti, da hoče Stanislav pobegniti, zato sta vedno strogo nanj pazila. Naročila sta vsem služabnikom, da morajo vedno paziti na Stanislava.

Nekega popoldne pride Pavel k Stanislavu v sobo ter ga začne karati zavoljo njegovega namena. Ko sprevidi Pavel, da ne pomaga nobena beseda in da ga ni moč odvrniti od teh misli, ga v svoji jezi začne pretepati. Vrže ga na tla ter ga suje z nogami. Stanislav je vse potrpežljivo prenašal, trdno vdan v voljo božjo. Ko ga je nehaj pretepati in suvati, je Stanislav vstal ter rekel svo-

jemu bratu z mirnim glasom: »S tem, kar si mi ti danes storil, sem primoran to hišo zapustiti in se podati kam drugam in ti boš pri stariših za to odgovoren.« Te besede Stanislava so napravile globok vtis na Pavla. Toda v jezi se med vrati obrne nazaj ter mu pravi: »Le pojdi, kamor hočeš!«

Te besede je sprejel Stanislav kot neko dovoljenje in začel se je takoj pripravljati za odhod. Zvečer je pokleknil pred podobo Matere božje ter molil in prosil celo noč za pomoč, da bi ga vsegamogočna roka branila in odvrčala od vseh vidnih in nevidnih sovražnikov, ki ga zalezujejo.

Komaj se zjutraj zasvita dan, vstane Stanislav od molitve, pokliče služabnika ter mu pravi: »Povej mojemu bratu Pavlu, da me danes ni treba čakati s kosilom, jaz sem drugam povabljen...« Nato se poda Stanislav v cerkev jezuitov, da prejme za popotnico presveto telo Kristusovo. Tako okrepan in izročen v varstvo presvete Device Marije, gre iz cerkve ter zavije na pot, ki pelje proti mestu Augsburg.

Kmalu za mestom sreča berača; temu dá svojo obleko in on obleče beračevo. V bližnjem gozdu si odlomj dolgo palico ter z rožnim vencem v roki, vtopljen v molitev, koraka dalje. Pavel in Bielinski sta še trdno

spala, ko je Stanislav zapustil hišo. Ko jima služabnik pove, kar mu je naročil Stanislav, se Pavel silno prestraši. Vedno bolj ga je pekla vest, posebno ko se je spomnil besed, katere mu je Stanislav prejšni dan rekel. Takoj so poslali služabnike na vse strani, da bi kaj zvedeli o Stanislavu, toda zastonj.

Tako je pretekla prva noč. Drugo jutro se takoj podado vsi na pot, Stanislava iskat. Kimberker in služabniki so se na vozeh okoli vozili ter iskali Stanislava. Pavlu je bilo pa to prepočasno. Osedlal je svojega konja ter dirjal in poizvedoval najprvo po mestu. Ko v mestu nič ne zvé, se poda na pot proti Augsburgu.

Proti poldnevu zagleda Pavel na cesti nekega ubovega človeka. Hitro zdirja za njim ter ga začne izpraševati, če je videl tu iti nekega mladelega gospoda. Ko ga bolj natančno opazuje, mu pravi: »Ti si mu pa popolnoma podoben!« Nato mu vrže nekaj denarja ter hitro odjezdi dalje. Stanislav je

dobro poznal svojega brata. Zahvali se prečisti Devici Mariji, da ga je rešila pred preganjalcem ter jo prosi v goreči molitvi še nadaljnjega varstva.

Ni preteklo pol ure, ko se pripelje Kimberker s svojimi služabniki za Stanislavom. Bili so mu že za hrbtom, ko se jim naenkrat konji ustavijo in noben človek jih ni napravil naprej. Med tem je Stanislav srečno prebredel mirno reko ter izginil izpred oči preganjavcev. Kimberker in njegovi služabniki so takoj začeli govoriti med seboj, da oni romar je bil gotovo Stanislav in da jim je braniła do njega višja moč. Božji moči se ne bodemo upirali, so dejali in se vrnili nazaj na Dunaj.

Pavel je bil od tistega časa vedno nemiren, ker ga je pekla vest, da je s svojim bratom Stanislavom tako kruto ravnal. Povpraševal je še vedno in povsod po zgubljenem bratu, če bi kdo kaj vedel o njem, toda bilo je vse zastonj.

Marija svoje brani . . .

I.

Klečala je pred oltarjem Matere božje in molila. Bilo je to na dan, ko je vstopila v družbo Marijino; molila je posvečenje, slovesno prisego Materi božji.

Nikdar ni prelomila zvestobe. Redno je prihajala k shodom, redno si jo videl vsak mesec pri mizi Gospodovi . . .

Danes pa spava v črni zemlji, nje duša pa se raduje v nebeški Marijini družbi. Umrla je, umrla naglo, nepričakovano. Zjutraj zdrava v cerkvi, popoldne mrtva na mrtvaškem odru.

Toda Marija svoje brani, Mati ne zapusti svoje hčere. Umrla je, a bila je zjutraj še zdrava v cerkvi pri sv. obhajilu.

Ta-le kratka pa resnična dogodba iz vrtov naših Marijinih družb naj poživi med nami zaupanje na varstvo in pomoč Matere božje, ki ne pripusti, da se le eden njenih otrok pogubi.

II.

Dekle, doma na Gorenjskem, nam piše to-le:

Zemljo je pokrival mesec maj. V tem Marijinem mesecu leta 1904 sem klečala z drugimi tovarišicami vred pred oltarjem in sem izvolila Marijo za svojo Mater. Trdno sem sklenila, da ji hočem vedno zvesteje služiti.

V par letih pa so prišli zame viharni dnevi. Že sem se skoro odtrgala od Marije, že sem hitela med zapeljivi in Mariji sovražni svet, ker sem mislila, da bom med svetom lažje živela, kot v Marijini družbi. Zapuščala sem Marijo, Marija pa me ni zapustila. Dala mi je dobro prijateljico, ki je bila njena vneta častivka. Ta me je peljala nazaj k Nji, ki je pribežališče grešnikov in pomoč kristijanov. Šla sem nazaj, izgubljena hči . . . Šla sem nazaj k Tebi, Marija, z upanjem, da mi boš vse odpustila, da boš dala miru mojemu nemirnemu srcu . . .

Nisem se varala. Odkar se zopet tesneje oklepam Marije, sem zopet mirna in vesela, kot že dolgo preje ne.

Dekleta, ki še omahujete med svetom in med Marijo, pribežite k Mariji. Prepričana sem, da dekleta med svetom ne more biti tako srečna in vesela, kot pod varstvom Marijinim. Ne oklepajte se prijateljev sveta, ampak prijateljev in častivcev naše nebeške kraljice!

Tako nam piše postarno gorenjsko dekle. Mi še pristavljamo: Srečno vsako dekle, ki lahko sama priča, da Marija svoje brani.

III.

Klečala je pred oltarjem Matere božje. Vstopila je v Marijino družbo, a le za malo

Za naše fantje.

Dragi fantje, »Bogoljubovi« bravci, z žalostnim srcem piše to pismo vaš dober prijatelj, da bi vas obvaroval hude nesreče, ki vam preti uničiti dušo in telo. Ne bom vam na dolgo in široko opisoval to gorje, ker to se je že velikokrat pisalo in se še piše po časopisih, posebno v »Zlati Dobi«. No, zdaj pa upam, da ste že uganili, katero strašno gorje mislim — namreč grdo pijančevanje, posebno še ponočno. Koliko fantov stori ta grda navada nesrečnih! Koliko ubojev in pretefov se ponavlja dan na dan po svetu! Koliko s težkimi žulji prisluženih novcev zažvižga po nepotrebnem po grlu in tako se pije ne človeško, ampak po živinsko. In taka grdo pijana druhal kolne, da je groza in dela to, kar je najgrozovitejšega — ubijalstvo. Dogajajo se te najostudnejše reči največ ob nedeljah in Gospodovih praznikih.

Naj vam, ljubi fantje, zabeležim tukaj en žalosten slučaj, ki se je zgodil v moji bližini letos ravno na Gospodov praznik Vnebohod. Zbralo se je nekaj fantov v neki gostilni in pili so brez nehanja v pozno noč. Tako so bili natrkani, da se jim je um zmešal in ob eni uri po polnoči so — ubili enega svojega tovariša, komaj 23 let starega. Pa ne samo

časa. Pustila je Marijo in hitela za svetom. Padala je bolj in bolj, pogrezala se globokeje in globokeje. Ko je hotela vstati, ni bilo blagega človeka, ki bi ji podal roko, njeni prijatelji so postali njeni sovražniki. Kolikokrat jih je prosila, naj ji pomagajo k boljšemu življenju; pomagal ni nihče.

In Marija? Na Marijo je pozabila . . .

Nedavno pa izvem, da je umrla. Umrla je neprevidena, od vseh zapuščena. Sedaj jo krije črna zemlja, njen grob je pozabljen in ni je blage duše, ki bi se je spominjala, ni ga človeka, ki bi molil zanjo, le spomin na njeno slabo življenje in njeno nesrečno smrt nam še kliče: Ali bi bila tudi v Marijini družbi tako umrla? Marija svoje brani.

ubili, ampak stolkli so ga tako, da neki ni bil človeku podoben. Vsakomur je bil ostuden ta grozovit zločin, tembolj ker se je zgodil na visoki praznik Gospodov. Ravno isti dan so svarili gospod kaplan s prižnice mladino pred nesrečnim pijančevanjem, in to se je dogodilo ravno isti večer; besede so bile bob v steno. Pa še več, imeli so tudi fantje isti dan svoj skupen sv. križev pot; kaj mislite, da je bil kateri od teh pri njem; o kaj še; raje so okrog hodili in norce brili. Že drugi dan so bili vsi v rokah pravice, in tako čakajo na račun in plačilo za svoj nečloveški čin.

Bodite, fantje, vendar pametni in radi zahajajte v cerkev, ki je nevesta in učiteljica Kristusova; to vam bodi največje veselje. Še enkrat, varujte se gostiln in slabe tovarišije, ker tamkaj rada glava boli in žep suh stori. Doma si poiščite kakšno primerno senčno drevo in vzemite v roke časopis ter berite na glas, kakor »Bogoljuba«, »Domo-ljuba«, »Naš Dom« itd; s tem boste napravili sebi zabavo, staršem pa največje veselje. Zagotovim vas, ljubi fantje, da vam ne bode žal nikdar in nikoli za oni čas in denar, ki ga boste dali za časopise in tako lepo

doma ob nedeljah in praznikih prebirali katoliške časopise in knjige. Daj Bog in Marija, da bi to pismo našlo pravi odmev in obrodilo stoterni sad, da bi fantje, ki tavajo po nesrečni poti, se povrnili na pravo pot. Prejmite vsi fantje šiirne domovine v Jezusu in Mariji srčen pozdrav od štajerskega tovariša.

Dodatek uredništva. Fante, ki »Bogoljuba« bero, mislim, da ni treba veliko svari, naj ne bodo pijanci in ubijavci. To že

tako niso. Naj bi pa storili še en korak naprej in se zvezali v sveto vojsko zoper pijančevanje in ponočevanje. Ker je še žalibog toliko nerodnih fantov, naj dobrim fantom ne bo dosti, samo ne biti pijanec, ampak tudi vse storiti, da bi se pijančevanje sploh omejilo. Zato se združite v abstinenco in v družbo treznosti in agitirajte za to reč po svoji fari! Le na ta način bode ta nesrečna razvada in ti strašni poboji s časom ponehali.

Kako se giblremo.

»Križevpot za Marijine družbe« se zopet lahko dobi v prodajalni »Katoliškega tiskovnega društva« po 20 vinarjev.

Shod spodnještajarskih Marijinih družb, dekliških zvez, bo dne 8. septembra v Kamnici pri Mariboru. Vsa Marijina društva deklet se uljudno vabijo v obilnem številu k udeležbi. Zbrale se bodo pri sv. Magdaleni v Mariboru ob pol 8. zjutraj in poidejo v procesiji k Mariji v Kamnico. Ne dajmo se osramotiti fantom, ki so že letos povsod napravili shode! Torej na svidenje v Kamnici dne 8. septembra!

Begunje pri Cerknici. Tudi naša mladeniška Marijina družba se giblje. Ne rogovili sicer po zunanje, kaže pa toliko več dobre volje napredovati v popolnosti. Pri zadnjem shodu so se vsi mladeniči (22 po številu) dali zapisati v družbo treznosti in sicer v drugo stopinjo. Bog ohrani naše fante stanovitne!

Iz Višnjegore. Na zahtevanje in na veselje našega prečastitega g. prednika in cele Marijine družbe se je odpravila v naši dekliški Marijini družbi kelnarija, tako da zdaj v naši družbi nobene kelnarce več ni. Mesto tega se napravi odsek za cerkev in za družbo treznosti. — Dne 20. junija je bilo zopet sprejetih 23 deklet v Marijino družbo. Za nove članice je tudi upati, da vstopijo v družbo treznosti, kjer narašča število popolnih abinentinj; tako da obe družbi vedno naraščate. Pozorna pa hoče biti tudi naša Marijina družba na to, da se po gostilnah čez uro ne toči in da se zabrani kolikor mogoče pijančevanje.

S Homca. Letošnjo spomlad smo položili v hladni grob enega mladeniča, Feliksa Žurbi, in eno dekle, Ivano Benda, oba vsled jetike. Dokler sta le količkaj mogla, hodila sta kaj rada k

družbenim shodom in bila sploh v čast Marijini družbi. — Na Brezjah se je udeležilo shoda 16 mladeničev, protialkoholnega kongresa v Ljubljani pa 8 mladeničev Marijine družbe. — Ob neki svatovščini predpustom so dala dekleta v Šmarci dotični ženinov dar ves katol. slov. izobraževalnem društvu, tudi mladeniči so nekaj podarili od dotične svote v ta namen. Pač stokrat bolje, kot tako piti, da jim dotični dar, če tudi znaten, niti ne zadostuje, ampak morajo še iz svojega nazadnje dodati. To je tudi ena tistih starih razvad, s katerimi treba popolnoma pomesti.

Prihova. Drevesce naše Marijine družbe fantov lepo raste in se krepko razvija. Par suhih vej smo odstranili; ta vrzel se pa ne pozna, ker je pristopilo 8 navdušenih mladeničev k družbi. Prav radi prebirajo »Bogoljuba« in precej je takih, ki bi ga radi prejeli vsakih štirinajst dni. A glavno je to, da se tudi zanimajo in navdušujejo za »Bogoljubove« zlate nasvete; še celo za zmernostno gibanje vlada navdušenje, čeravno smo doma v kraju, kjer raste dobro vino. Pošljite nam 20 iztisov pravil za družbo treznosti (ko bodo tiskana). — Obletnico Mladeniške Marijine družbe smo obhajali tako-le: Večina nas je pristopila k skupnemu sv. obhajilu med sv. mašo (za našo družbo). Živo smo se takrat spominjali svojega prvega sv. obhajila, ko smo videli pred seboj 26 nedolžnih prvoobhajancev, ki so kakor modre device v evangeliju čakali božjega Ženina. Popoldne po večernicah smo pa pol ure skupno in glasno molili pred sv. Rešnjim Telesom s pomočjo knjižice: »Obiskovanje sv. Reš. Telesa«. — Pošteni mladeniči! Bodimo stanovitni v dobrem, da bomo ljubi Bogu in poštnim ljudem!

V Škalah se je na veliko veselje deklet ustanovila dne 11. julija Marijina družba. Bilo je slovesno sprejetih 50 članic. Dolga vrsta belo oblečenih družbenk je bil očiten dokaz, kako nestrpno smo čakali tega slavnostnega dneva; vkljub slabemu vremenu je bila udeležba zelo velika, kajti kaj takšnega še škalska fara ni imela. — Dne 18. julija pa je bil tukaj prvi mladeniški shod, ki se je prav dobro obnesel.

Tržaška moška Marijina družba je priredila 6. junija svoj romarski izlet v jamo Sv. Socerba nad Dolino pri Trstu. Brežani so se vzgledovali na lepem vedenju družbenikov, ki so v Dolini prejeli sv. obhajilo. Tu se je vršil tudi vzprejem osmerih udov. Nekaj nepopisnega pa je bilo v skrivnostno-krasni podzemski globoki jami, kjer je mladi sv. Socerb (14-letni deček) v tretjem stoletju sveto živel 21 mesecev. V jami je bila pridiga in sv. maša. Izlet v sveto jamo priporočamo posebno Marijinim družbam. (Kdor se zanjo več zanima, naj si naroči knjižico sv. Socerba za 20 vinarjev v prodajalni katoliškega tiskovnega društva v Trstu, Via delle poste 9.)

Iz Trsta. »Marija Pomagaj!«, s tem klicem se je podala tržaška Marijina družba dne 14. julija na Brezje. Temna noč je že bila, ko se je nad 800 romarjev, lepo uvrščenih pomikalo iz Otoč s svojim križem in zastavo ter molečih in pevajočih na čast Njej, ki kraljuje, deleča svoje milosti, sredi lepe Gorenjske. Sprejem se je slovesno vršil ob pritrkavanju zvonov in pokanju topičev; č. o. Tomc J. dr. je romarje pozdravil. 15. julija zjutraj je bila vrsta za vrsto romarjev pri mizi Gospodovi, gotovo, da se ni nihče vrnil domov brez te tolažbe. Ob 7. uri imel je č. o. Tomc govor v srca segajočih besed, za tem je sledila sv. maša, spremljana s krasnim petjem družbenega zbora pod vodstvom č. g. Škabarja. Ko je bilo pol 10., prišel je trenutek ločitve z ginjenim srcem in solznih oči smo pred čudodelno podobo glasno obljubili ono, kar smo že nekdanj pri sv. krstu. Ti pa, Marija, kar smo pred Tvojo sv. podobo pri slovesu obljubili in vsemu, kar smo se odpovedali, stori, da bomo trdno držali in za stanovitnost nam Ti pomagaj. — Nismo se mogli takoj vrniti v Trst, ampak počastili smo tudi ljubljeno Mater na blejškem otoku, tu je imel kratek govor č. g. Križman, nas vspodbujal k ljubezni do te nebeške Matere. Nad vse ljubezniv je bil z nami č. g. župnik Oblak, srčna mu bodi zahvala za njegovo skrb!

Grgar pri Gorici. Naša Marijina družba, ki obstoja že osem let, je priredila v nedeljo, dne

2. maja svojo prvo veselico. Preč. g. kurat J. Godnič, ki so obenem vnet družbeni predstojnik, so imeli krasen pozdravni nagovor. Ljudstvu je celi vzpored tako ugajal, da prav srčno želi, naj bi Marijina družba priredila prav kmalu zopet kaj lepega. — A še drug dober uspeh je rodila veselica: Takoj naslednjo nedeljo pri navadnem mesečnem shodu je vstopilo precejšnje število deklet v Marijino družbo. Naj bi jim Bog dal milost, da bi vedno ostale zveste Mariji!

Hrušica pri Podgradu v Istri. Binkoštno praznike smo pri nas na izvanreden način obhajali. Imeli smo namreč za Marijino družbo duhovne vaje, katere je vodil g. Pristov. Duhovnih vaj so se dekleta marljivo udeleževale, četudi so nekatere po dve uri daleč oddaljene od farne cerkve. — Dne 20. junija t. l. smo bile napravile že dolgo zaželjeni izlet v sosedno faro Trnovo. Bilo nas je okoli 180. V Trnovem smo bile jako svečano in gostoljubno sprejete. Ob prihodu v Trnovo smo imele najprej shod, potem pa smo se podale v združno dvorano, kjer smo se prav dobro zabavale, ko so trnovske Marijine hčerke izvrstno igrale zabavno-podučljivo igro »Trmoglava Minka«. — Na Staradu je dobila Mar. družba krasno zastavo, katero je blagoslovil preč. monšgr. Rogač. V tej ekspozituri se Marijina družba lepo razvija. Vpisane so skoro vse dekleta in vrhutega pa tudi mnogo žená.

Iz Fare pri Kostelu. Vesel dan je imela naša Marijina družba na praznik Brezmadežne. Ta dan je bilo namreč na novo sprejetih 14 deklet v Marijino družbo. Zjutraj smo imele skupno sv. obhajilo. Popoldne so imeli naš sedanji, za vse dobro vneti voditelj, preč. g. kaplan Viktor Kragl, navdušen govor. In h koncu govora, ko so vse v prekrasnih besedah izročili v Marijino varstvo, zasolzilo se je marsikatero oko.

V Cerovem na Goriškem se je ustanovila nova dekliška Marijina družba na veliko veselje dobrih deklet. K slovesnosti je prišla sosednja družba šentferjanska in g. vikar iz Podgore, ki je z lepim govorom vnel dekleta za službo Marijino.

Št. Lipš na Koroškem. Tudi naša še mlada (1½ l.) družba si je naročila pri šolskih sestrah v Mariboru bandero — lepše od vseh drugih. Bandero je iz trpežne svile, okusno tamborirano, ima sliki dveh patron, Brezmadežne in sv. Rozalije. Jasen dokaz, da župnija (majhna!) visoko ceni družbo Marijino. Da bi bandero doseglo svoj namen, so spretni govornik preč. o. Fr.

Kitak iz Celja 7. zvečer na 8., 9. in 10. junija po dvakrat v pridigi potrievali dobre, zadnji dan popoldne pa bandero blagoslovili ter razložili, da bode družbi znamenje vojske in zmage. Veselje je bilo veliko, spovedanih in obhajanih 120. Pogum bo močnejši, vez trdnejša, navdušenje očitnejše. — Pet kandidatini, mladih, trdnih se je oglasilo.

Zahvale.

Za razne od Boga prijete dobrote se zahvaljujejo:

Neka Marijina družba na Gorenjskem, da je Bog fari ohranil skrbnega, dobrega župnika. — A. M. iz Boštanja. — M. Molh z Vrhnike. — M. Brežjani iz Štanjela. — I. P. z Notranjskega. — M. Sekol iz Radeč za dvojno: dušno in telesno

dobroto. — Josipina Breznikar. — Ivana Irgl z Vranskega. — Ana Jerič iz Podgorja pri Velenju v čast sv. Klemenu Hořbauerju. — Fr. Pirc iz Mirne peči. — Franc Brglez s Šiadke gore pri Šmarju.

V molitev se priporočajo:

Sv. oče. — Zedinenje razkošnikov; apostolstvo sv. Cirila in Metoda. — Volitve na Goriškem. — Mladeniške Marijine družbe. — Izseljenci.

Neka mati priporoča sina, vdanega pijančevanju. — Neka bolnica za zdravje. — Istotako neka druga bolnica, ki veliko trpi že čez eno leto. — Neka Marijina hči. — Vse že priporočene a še ne uslišane zadeve.



Naznanilo in zahvala.

Na sočutna vpraševanja o moji ranjki sestri

2016 1—1

IVANKI

ki jo je v 26. letu njene starosti kratka bolezen iz cvetočega življenja položila na posteljo smrtnega miru, naznanjam tem potom, da je bila človeška pomoč izključena. Poklicani zdravniki so se v tem strinjali, da se v tok njene bolezni ni moglo poseči. Proti koncu so znaki pokazali vnetje možganske mreže. Zavest je bila bolnici zatemnjena skozi 4 dni, smrtni dan pa je bila čudovito jasna, in sveto popotnico je bolnica lahko prejela, dasi sicer ni mogla zavžiti ničesar. Umrla je na dan karmelske Device, kakor je želela.

Žalujem sicer ob nenadomestljivi izgubi, toda smrt je bila tako lepa in polna dokazov božje ljubezni, da tako smrt svoji dobri sestri moram privoščiti. Zgodaj je končala, pa je izpolnila veliko let. (Modr. 4, 13.)

Zahvaljujem se vsem svojim prijateljem in znanecem ter vsem tovarišicam in prijateljicam rajne sestre za sočutje in molitve v času bolezni, ob kropljenju in na zadnjem potu. Hvaležno imenujem še posebe preč. g. kanonika Sušnika, ki jo je blagoslovil na božji njivi, tovarišice Marijinih družb in katoliškega društva za delavke, sestre usmiljenke in gospode pevce. Bog povrni obilo!

Ljubljana, dne 21. julija 1909.

Dr. Gregorij Pečjak.

Darovi:

Za »Dejanje sv. Definstva«: Č. g. J. Pinžgar, župnik, Dutovlje 13 K; č. g. M. Pečarič, župni upravitelj, Križe pri Tržiču, 21 K; č. g. A. Pfajfar, župnik v Dražgošah, 6 K 20 v.; družina Goetzova v Ljubljani 2 K; č. g. Al. Kurent, kapelan v Trebnjem, 35 K; č. g. Fr. Onušič, kapelan v Idriji, 100 kron; častiti gospod M. Kozelj, župnik v Dolu pri Ljubljani, 13 K; č. g. Iv. Baloh, kapelan v Dobropoljah, 26 K 64 v.; č. g. Jožef Potokar, stolni vikarij 21 K 60 v.; č. g. Iv. Strajhar, kapelan v Št. Rupertu na Dol., 9 K 20 v.; družina Goetzova v Ljubljani 2 K; zavod č. šolskih sester v Šmihelu (II. zbirka) 10 K; župnik v Podbrezju, 31 K 80 v.; č. g. Ciril Zamar, kapelan v Solkanu, 31 K; č. g. M. Kastelec, po mil. g. prelatu J. Rozmanu 6 K 30 v.; č. g. A. Oblak, župnik v Št. Lovrencu 40 K; č. g. Ign. Fertin, župnik v Zasipu, 10 K; č. g. Jožef Bambič, kapelan v Poljanah, 17 K; č. g. Viktor Čadež, kapelan v Tržiču, 40 K; Katarina Starman v Preski, 11 K 76 v.; tri osebe 3 K; č. g. Ant. Kastelic, kapelan v Črnem vrhu nad Idrijo, K 26:20; č. g. Anton Skubic, kapelan na Vrhniku, K 80; Iv. Sekol, kapelan, Prevalje na Koroškem, K 15; č. g. Iv. Hutter, realčni profesor v Celovcu, K 5; č. g. Frančišek Žvan, kapelan pri sv. Jakobu v Ljubljani, K 104; č. g. Mat. Mrak, župnik na Boh. Beli, K 72; č. g. J. Zabukovec, župnik na Jesenicah, K 20:10; č. g. Jak. Aljaž, župnik na Dovjem, K 28; č. g. Ivan Plahutnik, kapelan v Ribnici, K 25:32; č. g. Val. Klobus, župnik v Mavčičah, K 30; č. g. Jernej Pavlin, kapelan v Cerknici, K 27:80; č. g. Ant. Jemec, župnik, Št. Jakob ob Savi, (II. zbirka), 3 K, Ljudmila Fliess, Brežice, 20 kron.

Za neko cerkev so darovali ob obletnici lurskega romanja: Marija Ratajec, Trebnje, K 5, I. I. K 7; Marija vd. Jančar, Boršt, K 10; Justa Gašperčič, Vrdela, K 20; Apolonija Zabret, Št. Vid, K 5; Urša Remškar, Brezovica, K 20; Ivana Zakotnik, Št. Vid, K 10; Antonija Goli, Idrija, K 10; Frančiška Fabjan in več oseb za tabernakelj, K 15; Jospina Belec, Št. Vid, K 5; Ivan Dogan, Ljubljana, K 20; Marija Lenger, Žiri, K 5; vsi lurski romarji. — Srčna hvala vsem darovalcem. Ta svota se vporabi za cerkveni tlak pred velikim oltarjem, pred tabernakelnjom. — O kako bogato je tedaj naložen ta denar! Ogromne bodo obresti. Presv. Srce naj podeli darovalcem ravnó toliko in še več prostora v nebesih, kakor so oni žrtvovali za tlak v dotični cerkvi. — Ali bi hotel morda kak lurski romar kaj darovati za novo obhajilno mizo, kjer dozorevajo toliko trdni sklepi, od katere se dvigajo tolike prošnje, toliko zdihljivi proti nebesom? — Darove »za neko cerkev« sprejema iz prijaznosti uredništvo »Bogoljuba«. — Dotični duhovnik pa bo prosil presv. Srce vsakokrat, ko bo dajal sv. blagoslov z Najsvetejšim, naj izlije Isto obilnost svojega blagoslova nad vse dobrotnike revne cerkvice!

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani tekom maja: Fr. Knific, zbirka 10 K, iz Mirne peči 20 K, J. Sivec 5 K, preč. g. župnik A. Verbajš 20 K, M. Toman 10 K, po preč. g. župniku J. Kunej 40 K,

J. Dolžan 20 K, Fr. Kunstelj 10 K, preč. g. župnik M. Jereb 128 K, M. Mihelič 25 K, F. Kušar 10 K, M. Merkuč 10 K, J. Smrtnik 10 K, preč. g. dr. Perne 30 K, M. Mlakar 5 K, J. Lekšan, Amerika, 5 K, Jozefinum 30 K, R. Freyer 10 K, zbirka I. Vrhunec 51 K, A. Voliko 10 K, A. Matjašič 10 K, zbirka A. Debevec 15 K 17 h, po preč. g. župniku K. Pavlič 20 K, B. Cermelj 10 K, zbirka Fr. Muha 7 K 50 h, J. Ilgovc 5 K, † F. T. 100 K, J. Kačar 20 K, Fr. Kržišnik 10 K, zbirka M. Kapel 9 K 30 h, M. Božič 5 K, T. Jeglič 20 K, M. Oblak 20 K, M. Kozelj 5 K, od sv. Gregorja 511 K 30 h, iz Srednje vasi 5 K, iz Reke 5 K, iz Ljubljane 5 K; več manjših darov. — V juniju: Iz Škofje Loke preč. g. župnik 50 K, Marijina družba 20 K, I. Valenčič 50 K, sestre Kavčič 15 K, M. Schmienderer 20 K, M. Kokič 48 K, iz Lutomera 21 K 40 h, zbirka v Kranju 22 K 50 h, M. Bremec 10 K, M. Šifer 5 K, L. Lebel 10 K, Fr. Knific 10 K, A. Kolar 10 K, S. Žužek 300 K, A. Goričan 24 K 40 h in 10 K, iz Kojškega 273 K 98 h, N. Glašič 20 K, I. Silvester 10 K, M. Modic 5 K, D. Bidovec 6 K, M. Karlin 50 K, Zbirka 15 K 50 h, več neimenovanih; več manjših darov. — Slovenske delavke v tovarni Oberwalder na Dunaju 25 K, Jan. Ažman, Gorje, 3 K.

Za neko potrebno cerkev: Marija Graškovnjak 5 K, nabrala je Marija Kertel 8 K, Marija Ratajec 5 K, Marijana Pegac 5 K, Ivan Poljanec 5 K, Neža Vrtačič 1 K, Katarina Mihevc 10 K, Janez Widowitz 20 K, F. T. 17 K, M. L. 10 K, Franc Nastran 5 K, M. Hostnik 4 K, M. V. 4 K, nabrala je Jerica Kranjc 3 K, Matevž Kokej 1 K 10 h, I. K. v I. 20 K, Jospina Arhar 25 K, K. D. 10 K, Jernej Kunst 20 K, Marija Uranič 4 K, Karolina Makovec 2 K, Ivanka Pipan 5 K, Marija Turšič 20 K, Jožefa Vovk 5 K, Jožef Peršič 4 K, nabrala Ana Zupanič 5 K, Ivan Sink 10 K. Bog plačaj stotero vsem velikodušnim darovalcem!

Za gobavce: Neimenovana 10 K.

Za zamorčke: Neimenovana 10 K.

Za misijone P. Turka: Andrej Jan iz Gorij 5 kron, Jan. Ažman 10 K, Neimen. 2 K.

Za najpotrebnejše misijone: F. G. iz Kranja 11 kron.

Za misijone: Franca Šubic 50 kron.

Za poganske misijone: Neimen. 50 kron.

Za domači misijon: Neimen. 30 kron.

Za afrikanske misijone: I. V. I. K., Mar. Deleva 1 K 40 h; Neimenovan 2 K.

Za odkup dečka: Mina Bernik, Srednja vas, 20 kron.

Za Klaverjevo družbo: vč. g. I. Ažman 10 K.

Za kruh sv. Antona: Z Rečice 10 K.

Za bolgarske misijone: Vč. Fr. Kimovec 2 K; Neimenovan za vsakdanji kruh sv. Antona 20 K; po vč. g. A. Merkmunu iz Mengša 24 K.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani

priporoča sledeče podučne in koristne knjige:

Pouk zaročencem in zakonskim. Sestavil Janez Zabukovec, župnik. Cena vezani knjigi K 1.40.

To knjigo naj si pač omisli vsak, ki namerava stopiti v zakonski stan in naj jo prečita, še predno se odloči za ta težavni poklic. Tudi zakonski naj jo večkrat počasi in s premislekom čitajo, da si bodo vedno svesti svojih medsebojnih dolžnosti. Knjižica podaja tudi krasna navodila za vzgojo otrok. Ne pogrša naj se torej ta zlata knjiga v nobeni družini.

Ben-Hur. Roman iz časov Kristusovih. Spisal Ludwig Wallace. Cena vezanemu izvodu K 4.50. — Svetovno znani roman, ki je izšel pravkar v drugi izdaji, pač ni posebič treba priporočati, saj slovi povsod, koder se ceni lepa knjiga, in tudi na Slovenskem si je „Ben-Hur“ pridobil v vseh krogih vnetih prijateljev-čestilcev. Življenje Gospodovo nam od rojstva do smrti v tem romanu živo stopa pred oči, poganstvo se nam opisuje v vsem svojem zunanem blesku, notranji trhlости in hrepenenju po odrešitvi; osebe so vse mojstrsko opisane in kar zlasti povzdiguje to povest, dejanje je dramatiško-živo in zanimivo. Lepšega berila si ne moremo želeti kot Ben-Hurja; v odrasli mladini bo vzbudil in ohranil zavest lepote krščanstva in globoke misli njegove so velike vzgojilne vrednosti.

Malavašič: **Oče naš.** Povest. Cena K 1.50, trdo vezan K 1.70. Zares lepa, od prve do zadnje strani zanimiva povest, ki obvlada popolnoma čitateljevo pozornost in ohrani njegovo domišljijo vseskozi napeto. Ima pa tudi neprecenljivo vrednost. — Dejanje je jako živahno. godi se za časa grozne francoske revolucije in opisuje boje vernikov nasproti krutemu svobodomiseltvu, tako da je ta obširna povest tudi za naše čase vrlo zanimiva.

Andrej Hofer, tirolski junak. Igra v petih dejanjih z naslovno sliko (Hoferjeva smrt) in obširnim zgodovinskim uvodom. Cena 80 vinarjev, 10 izvodov K 5.—. Ne samo uprizorjena na odru, temveč tudi kot poučno in kratkočasno berilo bo našla ta knjižica mnogo prijateljev.

Slovenski A B C v podobah. Cena 80 vin., trdo vezan K 1.20. — Prav lična in primerna knjižica za otroke do desetega leta z živopestrimi podobami in mičnim besedilom za vsako črko abecede. Otrokom bo v pravo veselje in lahek poduk. Za otroke, ki se uče čitati ni primernejšega darila, kakor ta knjižica.

Večna molitev

z velikim tiskom je ravnokar dotiskana z ravno takimi črkami, kot ta-le sestavek. Komur je vid opešal ali komur je na tem, da si ohrani oko, bo rad segel po tej knjigi, ki obsega vseh 30 ur, mašne molitve itd. Velja prav lično vezana z rdečo obrezo le 3 krone. Knjigi smo dodali tudi pasijon ali popis trpljenja Kristusovega, česar doslej nima nobena slovenska molitvena knjiga.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani.

Domača tvrdka! Domača tvrdka!
2793 (Andr. Rovškov naslednik.)

Ivan Pengov

podobarski in pozlatarski ateljé

Ljubljana, Kolodvorske ulice šte. 20

se priporoča preč. duhovščini in cerkvenim predstojništvom v naročila za izvrševanje strogo umetniško v raznih slogih izvršenih

oltarjev, kipov in svetniških soh

iz marmorja, cementa, gipsa ali lesa itd.

— Priznana umetniško dovršena dela! —

Priznalna pisma so vedno na razpolago!



*Širite in ::
priporočajte*

naše časopise!

*Vsak naš somišljenik in somišljenica
bodi agitator za katoliški tisk.*

*Novi naročniki se sprejemajo
z vsakim dnem.*

Največja in najstarejša



tovarna lončenih pečij in
raznih lončenih izdelkov

Av gust Drelse

v Ljubljani.

Mnogokrat odlikovana.

Priporoča se slavnemu občinstvu
in preč. duhovščini v naročila na

štedilna ognjišča in peči

preproste in najfinejše, izvršene v poljubnih barvah
in vzorcih najbolj strokovnjaški, solidno in trpežno
po najnižjih cenah. Župniščem, samostanom in
šolam dovoljujem znaten popust. 846

Ilustr. cenikl so

na razpolago.

3774 **Gričar & Mejač**

Ljubljana, Prešernove ulice 9

priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za
gospode, dečke in otro-
ke in novosti v konfek-
— ciji za dame. —

Bogata zaloga 3263

šivalnih strojev koles, pisalnih strojev

pri



IV. Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Kolinska tovarna za kavine primesi

v Ljubljani

priporoča slovenskim rodbinam

„Kolinsko“, „Zvezdno“ in
„Ciril - Metodovo“ cikorijo.

Pozor!



Pozor!

Kdor želi imeti dobro uro, naj jo zahteva z znamko „Union“, ker te ure so najbolj :: trpežne in natančne. Dobe se pri ::

Fr. Čuden
urar in trgovec v Ljubljani

delničar in zastopnik švicarskih tovarn „Union“ v Bielu in Genovi.

Ceniki zastonj in poštnine prosto.

Lepe srebrne cilindar-rem. ure
== od K 7.— naprej. ==